GRACE GOODWIN

Când dragostea înfloreşte din nou

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Serena se ridică încet de la biroul la care lucrase toată ziua şi, încruntându-se, se îndreptă spre fereastra de unde putea să vadă apele Tamisei curgând liniştite la vale. Recurgea la contemplarea Tamisei ori de câte ori simţea că se află în pragul unei descărcări nervoase. Avusese încă o dată ocazia să constate că sora ei, Danielle, nu-i făcuse decât probleme de când se născuse.

Serena era o fată cu un ten ca o petală de orhidee, cu ochi albaştri, expresivi, şi gura frumos conturată, cu pomeţii proeminenţi, gâtul lung. Frumuseţea ei nu fusese afectată nici de trecerea timpului nici de problemele cu care se confruntase de când se căsătorise. De data asta, în privirea ei se putea citi multă îngrijorare iar fata îşi muşca buzele, cu ochii aţintiţi spre malurile Tamisei. Văzuse această privelişte de mii de ori, dar nu se putea sătura privind-o. Constituise un fel de consolare pentru ea, încă de acum zece ani când venise aici să lucreze pentru Walter Tunnicliffe, ultimul descendent al unei familii de negustori şi importatori de vinuri. Situat pe malul Tamisei, între două poduri, vechiul depozit de vinuri nu se schimbase mult în ultima sută de ani. Se schimbaseră, poate, doar cărucioarele pe care se transportau cutiile cu sticle de vin. Pereţii depozitului erau foarte înalţi, din pardoseală lipseau cărămizi, rafturile erau ştirbite pe alocuri; da, totul arăta cam la fel ca în ziua în care tânăra Serena Weston începuse să muncească, pe când avea doar şaisprezece ani. Şi o făcuse cu multă seriozitate, ajungând să fie asistenta lui Walter. La acest gând, figura ei se mai îmblânzi. Bunătatea, corectitudinea, atenţia, pe care i le arătase şefului ei, îi fuseseră întoarse înzecit. Necăsătorit şi fără copii, Walter Tunnicliffe o iubea pe fata aceea cu

înfăţişare fragilă, ca pe fiica lui. Deşi îşi făceau multe confidenţe, el nu-i spusese niciodată de ce nu se căsătorise şi Serena suspectând o problemă dureroasă, nu-l întrebase. Îi era de ajuns că putea apela la el pentru orice. Şi slavă Domnului, avusese destule probleme, la care îi fugeau mereu gândurile.

Cu un oftat, ea se întoarse de la fereastră şi puse ibricul pe foc, să-şi facă o cafea. Tocmai atunci intră şi Walter, iar uşa scârţâi ca de obicei.

— Serena, te caută cineva. Şi, din zâmbetul cald care-i lumină faţa rotundă, ea intui despre cine era vorba. Walter îl agrea pe acel tânăr, puţin cam plin, cu o claie de păr greu de controlat, care se afla chiar în spatele lui.

— Matthew, te-ai întors! Figura fetei se lumină de bucurie. Se apropie de el şi-l sărută pe obraz. Scoate-ţi haina, tocmai am făcut cafeaua. Serena începu să se agite, iar Walter îi privea pe amândoi cu ochii luminaţi de o bucurie lăuntrică.

— Vă las să vorbiţi, dar voi reveni să discutăm despre comanda aceea de Chianti, Serena.

Fără a-şi lua privirea de la Matthew, ea încuviinţă:

— Bine, Walter, te aştept. Trecuseră trei săptămâni de când Matthew plecase cu afaceri la Edinburgh şi ea-i dusese dorul. Când rămaseră singuri, el întinse braţele, o trase spre el şi o sărută.

— Ce greu a trecut timpul, Serena… Matthew o privi cu dragoste. O dorise atât de mult deşi realiza că nu erau mai apropiaţi acum decât la începutul relaţiei lor. Serena îi întinse o ceaşcă de cafea, îşi luă şi ea una, apoi, aşezându-se pe sofa, îi făcu loc şi lui alături.

— Cum a fost?

Matthew, avocat de profesie, fusese ocupat cu afacerile unuia dintre clienţii săi.

— N-a fost prea rău. Dar ţi-am dus dorul şi abia aşteptam să mă întorc, Serena. Tu ce faci? Ce face Nicky?

Serena nu-i răspunse imediat, iar când o făcu, ochii îi erau umbriţi de îngrijorare.

— Eu sunt bine, la fel şi Nicky, care creşte văzând cu

ochii.

— Mă bucur să aud asta, spuse el, iar Serena ştiu că în adâncul sufletului lui nu-i făcea prea mare plăcere că ea avea un fiu de şapte ani. Căci Matthew va avea în curând patruzeci de ani, şi poate se simţea prea bătrân pentru a creşte copilul altuia. Oricum, mama lui îi repeta mereu asta.

— Văd că eşti puţin îngrijorată, sau mi se pare? Vrei să discutăm despre asta?

Fata dădu din cap, iar frumosul ei păr blond se risipi în cascadă, acoperindu-i umerii.

— Vino diseară pe la mine, Matthew, mă bucur că te-ai întors. Serena se ridică şi-l sărută pe obraz.

Matthew o privi lung, cu ochii lui căprui care încălzeau o figură destul de comună. Serena îl îndrăgea dar nu era sigură că l-ar fi luat de bărbat, în cazul în care ar fi fost liberă. Nu uita niciun moment că asta era dorinţa lui, dar

Îl însoţi până la uşă.

— Ne vedem mai târziu, Matthew.

Îşi luă în fugă caietul de însemnări şi porni pe scările cam uzate care duceau la primul nivel al clădirii. Se grăbi spre biroul lui Walter ale cărui ferestre mici, zăbrelite, dădeau spre stradă, iar uşa de la intrare avea un grilaj solid pentru siguranţă. Acolo îl găsi pe Walter căruia lumina neonului îi punea în evidenţă cele câteva fire de păr care-i mai rămăseseră ici şi colo pe chelie. Biroul lui, ca şi încăperea dedicată degustărilor, avea pereţii îmbrăcaţi în panel, a cărui uzură vădea trecerea a aproape o sută de ani. Pe pereţi se aflau rafturi cu mostre din toate tipurile de vinuri, lichioruri, şampanii, precum şi cupe pentru degustare.

— Voiai să-mi spui ceva anume, Walter? Bărbatul îşi îndreptă umerii cu o grimasă şi-şi trecu o mână prin păr.

— Factura asta este greşită, draga mea. Scrie că este pentru Chianti Classico…

— Dar asta am comandat de la ei, îi răspunse fata, recunoscând ştampila de pe factură.

— Poate, dar au trimis altceva. Sticlele nu au semnul acela negru cu care ne-am obişnuit, insistă el.

— Deci nu e Classico?

— Este preparat după aceeaşi reţetă, dar nu e Classico. Nu-ţi face probleme, draga mea, adăugă el precipitat, o să-l păstrăm totuşi. Nu voiam decât să le trimiţi un fax prin care să-i atenţionăm, da?

— N-au prea făcut greşeli până acum, se miră Serena. Oare fusese greşeala ei? Numai Dumnezeu ştie câte probleme avusese în ultimul timp. Dacă şi Walter gândea la fel? Dar vocea lui caldă şi zâmbetul binevoitor o făcură să renunţe la asprimea cu care îşi judeca propria-i activitate.

Se întoarse la biroul ei dar îi era destul de greu să-şi reia munca şi aproape fu recunoscătoare telefonului care sună ascuţit. Asta până când cineva îi spuse:

— Mulţumesc mult, doamnă Ercoli…

Doamna Ercoli! Câteodată ura fiecare literă a acestui nume. Ar fi vrut să nu-l fi auzit niciodată şi mai ales să nu-l fi purtat şi acum. Îşi prinse bărbia în palme şi îşi aminti… Totul începuse chiar la acest birou…

— Pot să-l văd pe domnul Tunnicliffe, domnişoară?

Era o zi de vară foarte călduroasă, o zi în care cel mai plăcut era să poţi visa pe malul râului alături de un tânăr cu chip plăcut, ca acela care o urmărea acum cu ochi plini de admiraţie. Peste trei săptămâni, Serena împlinea optsprezece ani.

— Domnul…? A, da, desigur, domnul Tunnicliffe, zise ea adunându-şi gândurile şi privindu-l pe cel care rostise vorbele, cu ochi plini de speranţă. Oricine putea să vadă că era un străin, spaniol sau poate italian. Avea părul negru, ochii la fel, cu gene incredibil de lungi. Ce păcat că un bărbat avea asemenea gene! se gândi ea.

— Casa Ercoli, citi ea pe cartea de vizită pe care i-o întinse bărbatul. Da, vă cunosc, doar cumpărăm de la dumneavoastră.

— Da, *signorina,* ştiu.

— Vă spun imediat dacă domnul Tunnicliffe vă poate

primi. Serena se pierdu sub privirile bărbatului.

Reveni imediat.

— Îmi pare rău, domnule Ercoli, şeful meu este ocupat cu un alt furnizor acum, va mai dura vreo zece minute… Fata îl privi cu ochii ei albaştri de parcă l-ar fi implorat să petreacă cele zece minute cu ea.

— *Scuzate,* atunci să aştept, da? *Io sono Italiano, lei parla Italiano?*

— Da, puţin… fata trase aer în piept şi începu din nou: da, înţeleg italiana, domnule Ercoli, dar nu ştiu să vorbesc. Apoi, îi zâmbi şi continuă: dar engleza dumneavoastră este aproape perfectă.

El luă un scaun, se aşeză picior peste picior şi începu să discute cu ea, luându-i minţile cu farmecul lui de care era pe deplin conştient. O făcea să se simtă frumoasă şi dorită.

De aceea, se păru că şeful ei termină prea repede discuţia cu celălalt furnizor. Italianul o părăsi. Plecă şi-i lăsă inima bătând foarte tare, sub impulsuri pe care nu le simţise până atunci. Rămase cu ochii larg deschişi, luminoşi ca două stele, până când el ieşi din biroul de protocol.

— *Scuzate,* vin mâine din nou, *signorina*! mai putem sta de vorbă şi atunci?

— Da, sigur.

— Atunci, la revedere.

Timpul se scurse foarte încet până a doua zi. Se salutară ca vechi prieteni, el făcu haz de frazele pe care Serena le formulă în italiană, sau îi explică eventualele greşeli.

— *Soldino di cielo,* zise el la un moment dat. Un ban pentru a ghici ce gândeşti, *signorina*…

— Mă cheamă Serena Weston.

El îi repetă numele de câteva ori:

— Serena, micuţa Serenita. Pronunţat de el numele ei suna atât de plăcut.

Era ceva mândrie în vorbele lui, când îi spuse că este reprezentantul casei Ercoli şi fata realiză imediat că între

lumile din care proveneau ei era o mare diferenţă. Astfel începu o poveste pasionată de dragoste între cei doi.

— Vrei să vii la petrecerea de ziua mea, Gino? Părinţii mei vor fi bucuroşi să te cunoască, la fel şi sora mea, Danielle. Le-am vorbit atât de mult despre tine!

Şi Gino nu se lăsă rugat, iar după prima întâlnire începuseră să se vadă în fiecare seară. Petreceau împreună fiecare moment liber, iar Serena se gândea la el tot timpul, dorindu-şi să fie în braţele lui, să-i audă şoaptele. Pentru Gino, atât de experimentat în arta seducerii, englezoaica cea blondă era o provocare. De aceea, îşi puse în aplicare toate farmecele pentru a o cuceri. De ziua ei îi trimise flori, exagerat de multe, atât de multe încât mirosul lor învinse aroma de vin din biroul ei.

— Văd că este nebun după tine, draga mea, zise Walter, care urmărea privirile pline de emoţie ale fetei, atât de dragă lui. Lui Walter îi era teamă pentru ea. O cunoştea foarte bine şi ştia că fata nu avea experienţa pe care o au de obicei fetele de vârsta ei. Era poate prea inocentă, iar Walter şi-ar fi dorit ca ea să-şi păstreze cât mai mult timp această inocenţă.

Gino veni s-o ia devreme de la apartamentul în care locuia ea, aflat deasupra depozitului de vinuri. În timp ce Serena se privea pentru ultima oară în oglindă, el examină pe rând micile daruri pe care fata le primise de la colegii ei.

— Ce zici, cum arăt?

Gino se întoarse brusc şi rămase fără suflare. Fata era atât de frumoasă! Purta o rochie albastru deschis care-i făcea părul mai blond, iar tenul ca porţelanul cel mai fin. Pentru ea era o rochie deosebită căci era pentru prima oară când purta o rochie cu un decolteu mai adânc.

— Serena mia, arăţi superb! îi spuse el cu o voce încărcată de dorinţă. Te doresc, *piccina mia.*

Fata simţi oarecare teamă câteva secunde. Erau singuri acolo şi ea deveni dintr-odată nesigură. Se temea cel mai mult de dorinţa ei care o putea face să-i cedeze lui Gino. De fapt, ea împlinea optsprezece ani, era o adevărată

femeie! Şi dorinţa o făcea să tânjească după atingerile lui.

— Nu-mi strica machiajul, Gino. Mi-a fost destul de greu să-l fac, îi spuse ea cu un râs nervos, dar care avu efectul scontat. Gino îi dădu drumul instantaneu. Ducând mâna la buzunar el scoase o cutie mică de catifea.

— Cu toată dragostea, primeşte această brăţară, draga mea.

— Oh, Gino, e fantastică!

Era o brăţară delicată, filigranată, cu trei pietre albastre.

— Se potriveşte cu ochii tăi, *mia bellissima.* Bărbatul îi puse brăţara la mână şi ea îi simţi degetele tremurând, iar aerul din încăpere se încărcă brusc de intensitatea sentimentelor lor. Desigur, părinţii ei îl plăcuseră pe Gino. Nimeni nu-i rezista lui Gino Ercoli, dacă el avea intenţia să farmece pe cineva. Sora ei, Danielle, care abia împlinise şaisprezece ani, flirtase cu el în mod deschis, privindu-l cum priveşte pisica un vas cu frişcă.

— Este un bărbat încântător, draga mea, dar pentru numele lui Dumnezeu, fii foarte atentă. Nu te lăsa vrăjită de ochii lui care nu spun decât un lucru!

Mai târziu, în bucătărie, mama încercase să reia discuţia, privind-o cu ochii ei albaştri în care se vedea însă o umbră de îngrijorare.

Oare era prea târziu? Serena se întreba dacă ar putea rezista sărutărilor lui. Mai ales în seara aceea, îi fu foarte greu să-l ţină la distanţă căci buzele, mângâierile lui, îi puneau trupul pe foc.

— Vreau să fac dragoste cu tine, cară… te doresc atât de mult…

— Nu pot, Gino. O, dragul meu, şi eu te doresc mult, dar nu pot, nu încă…

— Atunci, mărită-te cu mine! înainte ca el să se poată controla, vorbele îi zburaseră deja: fii iubita mea soţie! o imploră el.

Pentru o clipă ea rămase descumpănită, apoi, cu ochii strălucind şi inima bătând să-i spargă pieptul, ea acceptă:

— Soţia ta? Da, Gino, accept, sigur că accept!

— Deci, micuţa mea, pot rămâne aici în noaptea asta? Fata trase aer în piept, implorând înţelegerea lui.

— Te rog, Gino, fii înţelegător. Am fost educată mai rigid, nu pot să mă culc cu tine înainte de căsătorie! Te rog, spune-mi că mă înţelegi, îl imploră ea. Iar Gino, care cunoştea bine această tradiţie a miresei virgine din ţara lui, o înţelese, nu fără oarecare regret.

— Trebuie să ne căsătorim foarte repede, poate chiar săptămâna viitoare, ce zici?

— Săptămâna viitoare? Gino, nu vom putea s-o facem atât de repede.

— *Perche, cară?*

— Nici nu i-am cunoscut pe părinţii tăi. Iar mama va dori să-mi facă o nuntă mare…

El ridică din umeri şi înlătură cu un gest toate piedicile menţionate de fată.

— Eu-noi, nu putem aştepta să organizăm o nuntă mare, cară. Cât despre familia mea… ei vor să mă căsătoresc doar cu o italiancă, aşa că le voi spune după nuntă.

Se căsătoriră la Ofiţerul Stării Civile, având doar doi martori. Serena purta rochia ei albastră, la care asortase o pălărioară cu un văl scurt care-i acoperea faţa, şi arăta atât de tânără, de inocentă…

Petrecură o săptămână de miere la Cotswolds, iar dacă felul de a face dragoste al soţului ei o lăsă nesatisfăcută, Serena îşi spuse că acest lucru se va rezolva cu timpul, îl vor rezolva împreună. Sosi şi clipa în care luară micul dejun singuri în apartamentul nupţial închiriat de Gino, în care mirosul florilor era foarte pregnant, soarele pătrundea din plin prin ferestrele cu vitralii, iar camerista îi întâmpină cu un zâmbet, de cum îi văzu:

— Bună dimineaţa, domnule şi doamnă Ercoli.

— Dar unde vom locui după luna de miere, Gino? se trezi Serena întrebându-l.

— Deja vrei să-ţi iei rolul în serios, draga mea? Este prima noastră zi împreună!

— Dar n-am discutat nimic serios până acum despre felul în care vom trăi!

— Deocamdată tu vei continua să locuieşti în apartamentul tău, iar eu voi călători pentru a vinde vinurile familiei. Între călătorii voi fi mereu cu tine, iubita mea.

— Va trebui să discut cu domnul Tunnicliffe, este casa lui, ştii doar. Şi vom avea nevoie de un pat nou, al meu este prea mic.

— Văd că ai stabilit deja o ordine a lucrurilor, iar patul este pe locul întâi, o necăji Gino.

— Sigur că veţi putea locui în continuare aici, draga mea, dacă asta este dorinţa voastră. Dar va trebui să facem nişte schimbări, nu?

— Walter, eşti un scump! Serena îl îmbrăţişă cu dragoste. Dar cum am putea rezolva cu soiurile acelea noi? îl întrebă Serena, conştientă că nu trebuia să-şi neglijeze serviciul din cauza recentei căsătorii. Nu-i mai spuse că mariajul ei se dovedise a nu fi ceea ce dorise ea, dar asta era cu totul altceva. Cum putea să-i explice lui Walter, sau mamei ei că de fiecare dată după ce făcea dragoste cu soţul ei era la fel de dezamăgită, dorindu-şi ca actul să se reia cât mai repede? Cum putea ea să explice cuiva că după ce Gino se întorcea cu spatele şi adormea, ea rămânea cu tot trupul tânjind după ceva, nici ea nu ştia prea bine despre ce era vorba? Nici nu apucase să se gândească la singurătatea care o va cuprinde când el va fi plecat. Prietenele ei erau libere şi puteau face ceea ce doreau, puteau ieşi la dans cu oricine, se puteau întâlni cu alţi bărbaţi, dar ea va trebui să aştepte toată noaptea telefoanele lui Gino. La început, el veni acasă la câteva zile şi viaţa Serenei se desfăşură foarte plăcut. Ea ştia să gătească şi curând se perfecţionă chiar şi în feluri de mâncare italienească, iar dacă nu ieşeau să cineze la restaurant, mergeau la spectacole, sau dansau. Banii nu păreau o problemă pentru el şi Serena înţelese că Gino provenea dintr-o familie foarte bogată, al cărei reprezentant era. Gino îşi avea biroul la Londra. De acolo o

suna de multe ori pentru a-i spune că venea acasă. Alteori ea auzea zgomote, probabil că erau clienţii lui care discutau aprins, şi el îi spunea:

— Iubito, aici este ceaţă, nu zboară niciun avion, nu ştiu dacă o să pot veni.

Dezamăgită, ea totuşi îi trimitea dragostea ei.

Walter se ţinuse de cuvânt şi aranjase apartamentul lor transformându-l într-o locuinţă foarte confortabilă, pentru care Gino îi plătea o chirie foarte modestă. Le antifonase dormitoarele şi le mai făcuse o baie. La celălalt capăt al primului etaj le crease o cameră de zi care dădea spre râu. Nu se zgârcise la bani. Şi îşi pusese în aplicare, după ce se consultase cu arhitecţii, şi planul de a construi un balcon care să dea spre râu, să fie închis la nevoie, atunci când era prea mult soare, sau ploua cu găleata.

În timpul serilor pe care le petrecea de una singură, Serena îşi făcu planuri în privinţa mobilierului, iar Gino îi dădu banii necesari. Gino nu prea stătea pe acasă, iar ea începu să-şi facă probleme, oare se şi plictisise de ea?

Oare bănuia că ea nu era satisfăcută de felul în care făceau dragoste? Unde erau acele experienţe unice despre care vorbeau prietenele ei? Nu avea de unde să afle mai multe informaţii, cu cine să se sfătuiască. Era conştientă că dusese o viaţă cam retrasă, apoi venise direct de pe băncile şcolii să lucreze pentru Walter. Când era informată de la biroul lui Gino că acesta va veni acasă, ea nu mai făcea nimic altceva decât să decidă ce să îmbrace, ce să gătească.

— O, Gino, mi-ai lipsit atât de mult, îi spunea ea şi se arunca în braţele lui, fiind dornică de dragostea, de atenţia lui.

— Şi eu ţi-am simţit lipsa, *cară mia.* Lasă-mă să te privesc. Eşti tot mai frumoasă, pe zi ce trece.

Mai apoi, după ce făceau dragoste, ea încerca să-l întrebe:

— Le-ai spus părinţilor tăi despre noi? Ce-au zis? îl simţea cum se încordează, apoi cum ridică din umeri.

— I-am văzut săptămâna trecută şi le-am spus ceva în

treacăt... Din tonul lui, ea înţelegea că Gino n-avea chef de discuţii.

— Nici nu mi-ai spus că ai fost în Italia. Deodată, Serena realiză cât de puţin ştia de fapt despre soţul ei şi viaţa lui.

— A fost o vizită scurtă, între două avioane. Dar nu, ei n-au vrut s-o cunoască pe englezoaica asta frumoasă care mi-a devenit soţie, aşa că va trebui să aşteptăm până când se vor obişnui cu ideea.

Serena nu putea să-l creadă. Dar nici părinţii ei nu reacţionaseră mai bine...

Le telefonase săptămânal, iar când voise să le spună despre căsătoria ei, auzise un zgomot ca şi cum mama ar fi scăpat receptorul din mână.

— Mamă, mai eşti la telefon? Te rog, nu fii supărată. Am vrut o nuntă liniştită, fără invitaţi, am fost doar noi şi martorii.

— O, Serena, cum ai putut? Eşti atât de tânără. Chiar a trebuit s-o faci?

— Nu, mamă dar ne iubeam atât de mult încât n-am mai putut aştepta!

— Nu pot să cred că ai făcut asta, Serena, spuse mama ei printre lacrimi. Pe moment şi ea regretă că se grăbise. Deocamdată, nu cred că te voi putea ierta, Serena.

— O, mamă, te rog, nu spune asta.

— La revedere, nu cred că pot gândi cum trebuie acum, sunt prea afectată de vestea pe care mi-ai dat-o, spuse mama ei şi convorbirea se întrerupse, lăsând-o cu mâinile încleştate pe receptor, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Iar familia lui Gino, o respingea şi ea...

— Trebuie să mă duc la birou, Gino, spuse ea.

— Lucrezi şi astăzi, prima mea zi acasă după atâta vreme?

— Numai dimineaţă, dragul meu. Ne vedem la prânz, oricum.

Când fu gata de plecare se mai întoarse o dată şi văzând că Gino adormise îşi spuse că poate era foarte

obosit căci muncea mult, şi-i sărută genele acelea bogate şi întoarse pentru care îl invidia orice femeie. Mai târziu, în aceeaşi zi, ea primi un transport de vinuri din Toscana, ocazie cu care privirea îi căzu pe un ziar italienesc lăsat lângă automatul de cafea de către şoferul care adusese vinul. De curând, ea începuse un curs de italiană, dar când văzu ziarul constată că îşi făcuse iluzii crezând că va putea citi atât de repede un ziar. Parcurse cu privirea fotografiile din ziar şi nu mică îi fu surprinderea când văzu la un moment dat chipul lui Gino pe una dintre paginile ziarului. El se afla cu alţi cultivatori de viţă de vie, la o recepţie. Dar cine era frumoasa cu părul lung şi negru de la braţul lui? Era la fel de tânără ca şi ea, părea bogată şi fericită. Arătau ca o pereche de îndrăgostiţi. Serena se repezi spre apartamentul lor unde Gino lua micul dejun.

— Cine este fata asta, Gino? îi aruncă ziarul în faţă. Dar privindu-l ea realiză imediat că făcuse o greşeală, nu aşa trebuia să procedeze!

— Stai puţin să văd! A, este sora unuia dintre cultivatorii din regiune, de ce te-ai supărat?

Atunci el văzu că fata tremura, că avea lacrimi în ochi şi o trase spre el, în aşa fel încât ea să nu-i vadă ochii.

— *Carissima mia,* nu era o persoană importantă, am dansat odată cu ea, dorindu-mi să fi fost tu în braţele mele. Prostuţo, ştii că te iubesc!

Şi astfel, cu minciuni şi câteva sărutări, el îi linişti temerile. Dar curând Serena realiză că era însărcinată. Ce va spune Gino? Erau căsătoriţi de foarte puţin timp. Poate că acum şi mama ei o va ierta, o va înţelege…

Gino fu foarte fericit.

— O să avem un băiat acum, de fapt, mi-aş dori mai mulţi, apoi şi o fată.

Serena se mustră pentru felul în care gândise despre el.

Când Walter o găsi într-o zi cu capul pe birou, realiză imediat care era cauza. O privi plin de îngrijorare, era atât de tânără, un copil.

— Va trebui să ai mai multă grijă de tine, draga mea.

Şi, în felul lui liniştit, o găsi pe Lettie Davis să-i fie de ajutor Serenei.

— Serena, ţi-o prezint pe doamna Davis, care are nevoie de o slujbă temporară. Nu vreau să fii singură. Doamna Davis va ocupa dormitorul cel mare până ce se va naşte copilul.

— Va trebui să-l întreb pe Gino mai întâi.

— L-am întrebat eu şi a fost de acord.

— M-aş fi descurcat şi singură, dar… Walter, eşti atât de bun cu mine! Serena îi zâmbi, la fel făcu şi Lettie Davis, văduva singuratică. După câteva zile păreau că se cunosc dintotdeauna.

Pe măsură ce ea se rotunjea, Gino stătea tot mai puţin pe acasă şi ea ştia că el iese cu alte femei, căci el nici măcar nu se mai ascundea. El considera că o femeie, pentru a fi fericită, trebuia să stea acasă, să facă copii, mai ales băieţi, în timp ce bărbatul putea să iasă cu prietene de-o seară, după bunul lui plac. Pe măsură ce creştea dragostea ei pentru copil, cea pentru tatăl lui murea. Când i se născu fiul, la câteva zile după cea de a douăzecea ei aniversare, Serena îşi transferă dragostea asupra lui. Semăna atât de mult cu Gino, îşi spusese Serena cu o strângere de inimă: avea ochii lui mari, negri, genele lungi, părul lui negru. Gino era foarte mândru de fiul lui, dar de Serena se plictisise deja. De aceea, el începu să doarmă singur. De fapt, Gino nici nu mai simula dragoste sau interes faţă de ea; de la mica şi frigida virgină, ea devenise mamă, iar el îşi găsise repede alte femei.

— Nu mă mai culc cu tine, Gino, nu vreau să iau cine ştie ce boală! se plânsese Serena.

— Asta nu contează, dar oricum nu voi divorţa de tine, nu accept ideea de divorţ! Şi în seara aceea se despărţiseră ca doi străini.

Ea continuă să lucreze pentru Walter şi-şi crescu fiul cu ajutorul iubitoarei Lettie. Gino putea face tot ce dorea, îl vedea pe Nicky când avea timp liber. Serena îl crescu pe băiat făcându-l conştient de faptul că era pe jumătate italian. La douăzeci de ani Serena se maturizase prea mult,

ba chiar ajunsese să dispreţuiască faptul că numai cu doi ani în urmă fusese atât de copilăroasă. Şi, spre uşurarea ei, Gino nu-şi mai solicită drepturile matrimoniale. El îi dădea toţi banii de care ea avea nevoie, folosea apartamentul doar ocazional, când era în trecere, şi-şi adora fiul. Nu mai făcea un secret din iubirile lui.

Pentru Serena viaţa era goală şi pustie, dar când Nicky crescu, devenind un copilaş isteţ şi frumos, ea se declarase mulţumită. Cunoştinţele ei despre lumea cultivatorilor de viţă de vie sporiseră, la fel şi cele de limbă italiană şi ea deveni mâna dreaptă a lui Walter. De fapt, el îmbătrânind lăsa tot mai mult treburile pe mâna ei.

Şi Serenei îi plăcea asta. Începuse să se obişnuiască cu aroma permanentă de vin, camioanele uriaşe, sunetul sticlelor, imaginea Tamisei şi a bărcilor care treceau pe ea. Lettie era prietena şi mentorul ei, nu încerca niciodată să uzurpe locul ei de mamă a lui Nicky, deşi îl iubea atât de mult…

Glasul unuia dintre angajaţi o trezi la realitate.

— Îmi pare rău, Tom… eram foarte departe de aici.

Tânărul zâmbi cu indulgenţă.

— Am văzut că vă gândeaţi la altceva, doamnă Ercoli. Vă deranjez în legătură cu comanda de la hotel, trebuie să li se livreze toată cantitatea?

Şi Serena se apucă din nou de lucru, lăsând gândurile negre deoparte. Dar mai târziu, când urcă spre apartamentul în care locuia, îşi aminti de vizita lui Matthew… trebuia să-i spună lui Lettie…

Dragul de Matthew, el aştepta un răspuns din partea ei, dar ea nu era pregătită să i-l dea. Se cunoscuseră cu douăsprezece luni în urmă, îşi aminti ea cu un zâmbet. Fusese o zi la fel de însorită şi uşa se deschisese dintr-odată cu sunetul clopoţelului acela de modă veche pe care Walter insista să-l păstreze la uşă, şi atunci apăruse Matthew privind interesat în jurul lui.

— Cu ce vă pot fi de folos? îl întrebase ea.

— Aş vrea să discut cu cineva despre băuturi, spusese el pe un ton amical şi Serena înţelesese că era

puţin luat prin surprindere pentru faptul că trebuia să lucreze cu o fată. Era un bărbat cu un zâmbet plăcut, dar cam solid. În general îi plăcuse Matthew Jamieson.

— M-am trezit dintr-odată în situaţia de a mă ocupa singur de barul meu şi trebuie să mă confrunt cu facturi, conturi şi altele, ceea ce nu prea ştiu să fac. Totul este foarte nou pentru mine dar unul dintre amici mi-a spus să discut cu Walter Tunnicliffe. El ridică din sprâncene uitându-se împrejur să-l vadă pe Walter, iar Serena îi zâmbi pentru a-i uşura situaţia.

— Şi eu vă pot ajuta în aceeaşi măsură, dacă doriţi.

— Da, da, sigur, de fapt, n-am vrut să… se scuză el. Divorţat şi locuind din nou în casa mamei lui, el fusese pentru început un interlocutor plăcut, o scosese la spectacole, la dineuri. Duminica îl invitase şi pe Nicky la picnicuri iar Serena fusese foarte amuzată de stângăcia lui faţă de copilul ei. Copiii mici păreau nişte animale ciudate pentru acest tânăr avocat care prefera să ignore adeseori că Gino mai exista în viaţa ei, şi-şi dorea să ignore şi copilul. Despre fosta lui soţie nu discuta niciodată cu ea.

Sărutările lui deveniseră la un moment dat mult prea pasionate şi Serena ştiu că el o dorea în patul lui. Ea simţi că era momentul ca relaţia lor să evolueze, să devină mai profundă. Dar oare ea era pregătită pentru el? îl plăcea, dar nu simţea aceeaşi pasiune pe care o simţise pentru Gino.

Poate că ăsta era un lucru bun, se gândi ea. La cei patruzeci de ani pe care urma să-i împlinească peste câteva zile, Matthew era atât de diferit de ceea ce ştia ea. Şi apoi nu-şi dorea un alt bărbat ca Gino, ştia doar că începuse să simtă nevoia unui bărbat care s-o iubească, s-o mângâie, să doarmă cu ea, să aducă la viaţă trupul ei somnolent. Curând va împlini douăzeci şi şase de ani şi-şi dorea un alt copil. Dar Matthew? El nu părea genul de bărbat căruia să-i placă copiii, dar cine ştie, poate pe propriul său copil îl va iubi.

Capitolul 2

Îl găsi pe Nicky aşezat pe covor, jucându-se cu un

puzzle. Copilul îşi ridică ochii mari, frumoşi spre ea.

— *Ciao,* mama, *come stai* Serena şi Nicky îşi vorbeau mereu în italiană, iar copilul, la cei şapte ani ai lui, se exprima mai fluent decât mama sa.

— *Ciao,* Nico, *piccolo mi-o.* Cum a fost azi la şcoală?

— Uf! Serena fu gata să izbucnească în râs căci băiatul îşi exprimase indignarea la fel ca tatăl lui, ridicând exasperat din umeri. De fapt, Nicky era o replică în miniatură a lui Gino. Nu era prea înalt pentru vârsta lui, dar pe măsură ce creştea semăna tot mai mult cu acesta. Mama şi fiul se simţeau foarte bine împreună şi cu toate că era atât de mic, puştiul avea o atitudine foarte protectoare faţă de mama sa. Cu Lettie era mereu curtenitor, ascultător, dar cu mama era mereu atent, iubitor şi tandru. Cât despre Serena, copilul era viaţa ei! Ducea o luptă permanentă cu ea însăşi să nu-l răsfeţe. Serena ştia că în curând băiatul va avea nevoie permanent de un bărbat în viaţa lui. De parcă i-ar fi citit gândurile, micuţul îi spuse:

— Mami, a sunat tata, vine poimâine. Nu era nimic deosebit în glasul lui, nici bucurie, nici interes. Şi altceva, avem peşte la masă! Băiatul detesta peştele.

— Nu-ţi face probleme, iubitule, Lettie o să-ţi pregătească altceva dacă nu vrei peşte.

Serena se duse spre bucătărie, unde Lettie pregătea masa.

— Bună, Serena, te simţi mai bine acum? Ochii femeii înalte şi slabe o scrutară cu mult interes. Păreai cam îngândurată acum câteva ore, draga mea.

— Lettie, ochii tăi văd prea multe, îi spuse Serena ridicând din sprâncene. Am fost necăjită din cauza telefonului Daniellei, de dimineaţă.

— Ce voia? întrebă femeia, considerând că Serena trebuia să fie mai severă cu sora ei care era cam profitoare.

Serena oftă.

— Este însărcinată, Lettie, vrea să-i dau bani pentru avort.

— Şi?

— I-am spus că eu nu sunt de acord cu avorturile, decât în cazuri excepţionale, cum este violul. O să vină să mă vadă dimineaţa. O, Lettie, ce să fac cu ea?

— O să-i spun eu să-i ceară bani tatălui copilului! E problema lui, nu a ta, draga mea. Uite, bea asta ca să-ţi revii. Lettie îi dădu Serenei un pahar cu lichior, apoi îşi turnă şi ea unul. Lasă gândurile, este ora cinei…

— A, uitasem, peştele…

— Pentru Nicky am făcut chiftele de peşte, dar dacă vrea altceva… Gata, aşază-te la masă.

Serena privi spre masa ovală din sufragerie, pe care femeia o aranjase pentru trei persoane. Privi cu plăcere tacâmurile şi faţa de masă, totul fusese ales cu dragoste, la începutul căsătoriei ei cu Gino. După cină, băură cafeaua pe balconul care dădea spre Tamisa, unde se aflau câteva fotolii confortabile, cu măsuţe joase. Serena privi spre draperiile de catifea colorată care mascau intrarea în bibliotecă, unde se manifestase nevoia ei de culoare. Şi, ca pentru a compensa lipsa unei grădini, Serena plantase în jardiniere cele mai minunate flori şi plante decorative. Pe pereţi atârnase coşuleţe de pai de forme minunate din care iedera se ridica mascând conductele care altfel, ar fi avut un aer dizgraţios. Serena îngrijea aceste flori cu toată dragostea, le uda zilnic şi mulţumea Domnului că avea mână bună la flori. Pe pardoseala de gresie se aflau carpete din pai, iar mobila era din trestie, cu perne înflorate. Cele două femei petreceau mult timp în acest loc, nu se plictiseau niciodată de imaginea pe care le-o ofereau Londra şi Tamisa. Aveau şi un televizor în acest balcon, pe care-l puteau închide când vremea era rece, iar încălzirea centrală le făcea să se simtă confortabil. Lui Nicky îi plăcea să stea acolo când ploaia biciuia sticla balconului cu stropi grei, iar el se simţea atât de bine înăuntru. Astfel, Nicky nu ducea dorul unei grădini şi-şi putea invita prietenii ori de câte ori era posibil. Serena alcătuise acest sălaş de confort, căldură şi lux, unde responsabilităţile puteau fi aruncate peste bord, măcar şi pentru câteva ore. Probabil că viaţa ei ca femeie singură va fi înspăimântător

de tristă, însă ea va fi acolo, se va putea întoarce la dormitorul ei roz, la bunurile ei îndrăgite, la gramofonul şi cutia ei chinezească. Se gândi că va deschide larg fereastra, va admira Tamisa şi va asculta uguitul hulubilor albi rotaţi. Va chicoti cu Lettie, va sta de vorbă cu Walter.

Dar cât mai putea să trăiască o jumătate de viaţă? Ce naivă fusese să se mărite cu Gino fără să-l cunoască! Amintindu-şi de ziua în care se căsătorise fără familie, fără prieteni, îşi spuse că nu avea pe cine să dea vina, doar ea era vinovată de greşeala făcută. Îi mulţumi lui Dumnezeu că părinţii ei o iertaseră de mult şi-l iubeau din tot sufletul pe micuţul lor nepot. Dar indiferent ce s-ar întâmpla, ea nu va mai trăi cu Gino ştiind că el avea alte femei.

— Vino, tinere, filmul s-a terminat, auzi vocea lui Lettie, care apăru cu un pahar de lapte pentru Nicky. O să ies puţin, Serena, te descurci singură?

— Sigur că da. De altfel va veni şi Matthew, aşa că nu trebuie să te grăbeşti.

Menajera ei avea un cerc de prietene, pe care le vizita având grijă să nu-i creeze probleme Serenei. Când apăru Matthew, Serena era singură, adâncită în gânduri.

— Bună, iubito, îi spuse el şi se aplecă s-o sărute. Eşti singură?

— Da, Nicky s-a culcat, iar Lettie a ieşit cu prietenele. Să-ţi aduc ceva de băut?

— Da, te rog. Matthew se aşează fericit în fotoliu. Aşa-şi dorea el, să fie numai cu femeia iubită. Acum, spune-mi, ce probleme aveai de dimineaţă?

— Sora mea, Danielle, este însărcinată, Matthew.

— Dumnezeule! El nu se aşteptase la o asemenea veste şi pe figura lui se aşternu dezgustul o secundă. Era conservator în multe privinţe şi respingea unele lucruri, printre care şi ideea de mamă necăsătorită. Dar aşteptă ca Serena să continue.

— Vrea să avorteze şi are nevoie de bani de la mine pentru asta.

— Deci asta era problema! Şi ai de gând să-i dai? Bănuiesc că nu ai probleme financiare.

— Nu, nu asta este problema. Serena făcu o pauză apoi continuă: dar nu sunt de acord cu avorturile, Matthew.

— Ai o mentalitate învechită, draga mea. Este cea mai bună soluţie în cazurile astea.

Serena se aştepta ca Matthew să fie de acord cu ea, căci el era foarte previzibil în tot ceea ce făcea sau spunea.

— Dar tipul ce spune? L-a anunţat?

— Nu ştiu. M-a sunat devreme, de dimineaţă şi vestea m-a şocat. N-am vrut să discut la telefon dar ea îşi susţinea punctul de vedere, aşa că…

— Eşti îngrijorată, nu?

— Nu pot pur şi simplu să-i dau bani ca să ucidă un copil, nu este normal! îi voi spune şi ştiu c-o să se supere pe mine. N-am refuzat-o niciodată. Dar cum de n-a fost mai atentă?

— În locul tău i-aş da un cec şi aş uita totul. Este viaţa ei, decizia ei, draga mea. Tratează problema ca pe un împrumut obişnuit. Sau recomandă-i să ceară banii de la tatăl copilului. Dar cred că n-o poţi refuza, nu? Matthew îi luă mâna în palmele sale. Am venit să te văd, să discutăm despre noi, Serena. O simţi încordându-se dar continuă, acum că-şi luase inima în dinţi. Ai putea divorţa, Serena. A trecut mult timp de când…

— De când nu m-am mai culcat cu el? rezumă ea, dar apoi regretă. Bietul Matthew probabil ura toate astea.

— Exact, îl poţi acţiona în judecată. O să-ţi recomand un avocat bun şi apoi ne vom căsători, te rog, spune că eşti de acord, Serena.

— Nu ştiu, nu sunt sigură că aş vrea să mă mai căsătoresc, spuse ea disperată.

— Nu te învinuiesc pentru ceea ce simţi, dar eu aş avea multă grijă de tine, draga mea.

— Şi cum va rămâne cu Nicky, cu mama ta, cu munca mea? întrebă ea încet. Dar în adâncul sufletului ea ştia că dacă l-ar fi iubit cu adevărat, nimic din toate astea n-ar fi contat.

— Să le luăm încet, draga mea. Începe divorţul. Vei

vedea lucrurile altfel când vei fi liberă.

Serena avea acum subiect de gândire. Oftă şi-i strânse mâna încet.

— Mai dă-mi puţin timp, da?

— Când mai vine Gino?

— L-a sunat pe Nicky astăzi, a spus că va veni curând.

— Spune-i că începi procedura de divorţ. Stabiliţi când va putea vedea băiatul.

Oare Matthew spera că Gino i-l va lua pe Nicky? Nu, sigur că nu. Serena se mustră pentru gândul avut. Căsătoria cu Gino o făcuse să nu mai aibă încredere în nimeni, cu excepţia dragului de Walter.

— Te rog, lasă-mi timp de gândire, Matthew.

— Dar te doresc, Serena, spuse el, şi trăgând-o mai aproape începu s-o sărute.

Serena simţi ceva ciudat în trupul ei. Trecuse atâta timp de când nu mai făcuse dragoste, dar nu era sigură dacă Matthew era cel pe care-l voia să-i aducă înapoi viaţa şi dragostea. Undeva, între dragostea rapidă dar plină de pasiune a lui Gino şi stilul foarte liniştit al lui Matthew, trebuia să fie altceva sau altcineva? Serena ştia că trebuie să atingă din nou acea dragoste profundă. Dar oare o va face cu Matthew? Se îndoia de asta, şi la douăzeci şi şase de ani nu era pregătită să facă un compromis. Abia plecă Matthew, şi se întoarse Lettie.

— Ai avut o seară plăcută, draga mea? Nu prea ţi se citeşte încântarea pe chip. După cum ţi-am mai spus, ochii mei văd cam multe! Mă duc la culcare, încuie tu, vrei? Noapte bună.

Serena se suci de pe o parte pe alta toată noaptea. Cum putea să mai doarmă când avea atâtea pe cap? Voia să evite o discuţie cu Danielle, care dacă ar fi fost refuzată putea cere suma de la părinţii lor şi tocmai acest lucru trebuia evitat.

Se temea şi de Gino, de reacţia lui când îi va spune că vrea să divorţeze, dar în privinţa asta ea era foarte hotărâtă. Chiar dacă nu se mărita cu Matthew, era prea

tânără ca să stea legată într-o căsnicie fără dragoste. Chiar dacă nu se căsătorea cu Matthew, putea fi cu el. De ce să-l trimită acasă în fiecare noapte iar ea să doarmă singură? Dar ce va fi cu Nicky? Doamne, ce încurcătură! A doua zi arăta obosită şi era încă nehotărâtă în privinţa Daniellei. Walter, grijuliu ca de obicei, observă cearcănele de sub ochii ei.

— Ai nevoie de-o vacanţă, draga mea.

— Nu, doar de o noapte de somn. Cred că vremea este de vină.

— Asta-mi aminteşte, Serena, că trebuie să ne ocupăm de şampanie, căci începe sezonul nunţilor. Fă-mi, te rog, lista cu cele mai bune vinuri. Şi începură lucrul, întrerupţi numai de apariţia Daniellei. Walter se ridică.

— Mă duc să beau o cafea, ne vedem mai târziu. Le lăsă singure pe cele două surori şi plecă.

— Te-ai hotărât, Serena?

Ca de obicei, Danielle era îmbrăcată după ultima modă, cu haine făcute pentru a-i sublinia frumuseţea. Părul îi era ceva mai blond decât al

Serenei, iar trăsăturile nu prea armonioase. Ea ştia că nu arată atât de bine ca sora ei pe care o invidia pentru asta, şi pentru aerul inocent pe care şi-l mai păstra cu toate că avea un copil de şapte ani. Danielle se aşează picior peste picior.

— După cum ţi-am mai spus, Danielle, nu agreez ideea avortului.

— Serena, toată lumea face asta!

— Tata ce spune?

— Păi…

— Ştii că este catolic. Dar eu de ce ar trebui să-ţi dau banii, Danielle? Ştii că sunt împotriva avortului.

Sora Serenei se ridică în picioare, cu o figură lividă.

— Ştii de ce, proasto? Pentru că este copilul lui Gino, de asta!

Serenei îi pieri sângele din faţă. Se simţi dintr-odată foarte rău.

— Al lui Gino, zici? Nu… nu te cred!

— Întreabă-l! Întreabă-l de câte ori s-a culcat cu mine! De fapt, n-o să nege, dar m-a părăsit deja pentru o roşcată. Dar tu ştii cum sunt italienii în privinţa copiilor, aşa că gândeşte-te bine, surioară!

— Dumnezeule! Serena îşi îngropă faţa în palme, iar capul începu să-i vâjâie. Ce să facă? Trase aer în piept, încercând să-şi potolească bătăile inimii.

Deodată Danielle, îi atinse umărul.

— Te rog, Serena, trebuie să mă ajuţi! îmi pare rău pentru ce-am făcut, dar tu şi Gino n-aţi fost soţ şi soţie de mult timp! N-am vrut să te rănesc în vreun fel, iar acum eşti singura la care pot să apelez.

Serena se întrebă atunci dacă nu cumva din cauza ei Gino se refugiase în braţele altor femei. Cu un oftat, ea întinse mâna după carnetul de cecuri.

— Foarte bine, dar te rog să nu mai aud nimic despre asta, zise ea şi începu să scrie cecul cu mâna tremurând, cu inima ca de plumb.

Oftând uşurată, Danielle luă cecul şi-l puse în poşetă.

— Mulţumesc, surioară. Nu ştiu când o să ţi-i înapoiez!

— Nu te deranja s-o faci. Este răspunderea lui Gino şi deci banii lui. Dar nu le spune părinţilor.

— Desigur, mulţumesc mult, Serena, zise Danielle şi luând cecul îl puse în poşetă, apoi se ridică şi plecă. Serena rămase în urma ei cu ochi goi, dar decise că era timpul să meargă jos, unde se afla Walter cu care trebuia să lucreze la oferta de şampanii.

— Mamă, ţi-am făcut un desen, îi spuse Nicky, îţi place? Serena îl strânse la piept şi uită pe moment de problemele zilei. Atunci apăru şi Lettie.

— I-am dat banii Daniellei, Lettie.

— Parcă spuneai cu totul altceva, ieri.

— Au mai fost şi alte implicaţii, Lettie, am fost nevoită să-i dau.

— Sunt sigură că a mai fost şi altceva, spuse Lettie încet. Ai făcut bine, trebuia să-ţi ajuţi sora. Acum, hai să vorbim despre altceva.

Se aşezară la masă, urmărind noutăţile la televizor.

— Priveşte, mamă, este maşina lui tata! strigă Nicky la un moment dat.

…un accident teribil s-a petrecut pe drumul naţional M25, dar nu se ştie exact numărul morţilor. Şi imaginea se schimbă trecând la subiectul următor.

— Era maşina tatii, am văzut numărul, insistă Nicky. Copilul nu realiza că şi tatăl lui fusese implicat, desigur.

Serena, care pălise, o privi pe Lettie.

— Ar putea fi…

— Nu cred că a putut vedea numărul în aglomeraţia de maşini, draga mea, stai liniştită, murmură Lettie.

— Poate o să aflăm mai multe la ştirile de la ora zece. Oare n-ar fi mai bine să sun?

— Nu, aşteaptă, nu te poţi lua după ce-a văzut un copil.

Serena îl îmbăie pe Nicky, cu ochii pe ceas. Îi citi o poveste înainte de culcare, încercând să-şi ascundă îngrijorarea.

…În accident au murit trei persoane şi au fost mulţi răniţi. Nu se vor oferi alte informaţii, vor fi anunţate direct rudele celor decedaţi sau răniţi.

— O, Dumnezeule, murmură Serena.

— Uite, bea asta, îi spuse Lettie întinzându-i un pahar cu coniac. Serena se forţă să înghită câteva picături, cu faţa palidă şi mâinile tremurând. Sosiră să-i anunţe vestea abia la miezul nopţii, doi poliţişti, un tânăr şi o tânără care desigur detestau să aducă asemenea veşti. Gino murise! Trupul lui nici nu mai putea fi identificat, ca să nu mai vorbim despre cel al roşcatei cu care era! Serena căzu într-un scaun, încercând să-şi dea seama ce are de făcut. Lettie îi conduse pe poliţişti la lift, ascultând instrucţiunile lor, ştiind că trebuia să fie puternică pentru a-şi ajuta stăpâna. Ce tragedie, ce tinereţe irosită! Biata Serena, bietul Nicky…

— Încearcă să stai liniştită, draga mea, nu putem face nimic până dimineaţa.

Cu ochii larg deschişi, cu privirile aţintite în tavan,

Serena rămase astfel toată noaptea. De fapt, prin faţa ochilor, i se derulau imagini ale începutului iubirii ei cu Gino, amintindu-şi cum murise pasiunea lui. Cum îşi irosise tinereţea, iar acum Gino îşi pierduse chiar şi viaţa. Se gândi şi la fata care murise cu el. Până la sfârşit Gino nu se dezminţise, fusese cu o altă fată frumoasă. Serena se întrebă ce-i va spune micului Nicky.

După două zile, Lettie o însoţi la capela bisericii catolice din cartier. Era atâta linişte acolo, şi paşii lor răsunară atât de tare când se apropiară de coşciugul închis, aflat în faţa statuii Madonei. Încercând să-şi păstreze calmul, Serena aşeză un buchet de trandafiri pe capacul coşciugului şi după ce spuse o rugăciune îşi luă un ultim rămas-bun de la cel care fusese pentru scurt timp soţul ei, dar care-i dăruise un băiat minunat, câteva amintiri frumoase şi în rest, numai amărăciune. Serena îşi lua astfel rămas-bun de la o parte din viaţa ei.

După amiază, când se duse să ia băiatul de la şcoală, îl privi cu dragoste şi cu mândrie maternă pe puştiul acela cârlionţat, cu ochii mari, negri, care alergă spre ea.

— Mami! îmi cumperi o îngheţată înainte de masă? Poate să vină şi prietenul meu, Tom?

— Nu astăzi, dragul meu, cu altă ocazie, spuse Serena cu buze tremurânde. Am… am ceva să-ţi spun, trebuie să fim singuri ca să putem vorbi.

— A venit tata? întrebă copilul, iar Serena înghiţi în sec.

— Nu, Nicky, asta este cofetăria la care vrei să mergem? Se aşezară într-un colţ, iar Nicky începu să mănânce, privind-o printre genele lui dese. În acel moment semăna atât de mult cu Gino încât o podidiră lacrimile. Ce putea să-i spună unui copil de şapte ani despre moarte?

— Nicky, începu ea, ţi-aminteşti că ai văzut maşina tatii la televizor?

Copilul clipi deodată, apoi o privi cu ochişori alarmaţi.

— Da, era chiar maşina lui, iar acum el nu va mai veni niciodată să ne vadă. O, Nicky, dragul meu…

— A murit tata?

— Da, dragul meu, a fost foarte grav rănit. Atât de grave au fost rănile încât a adormit şi nu se va mai trezi niciodată. Înţelegi ce-ţi spun, Nicky?

Băieţelul înclină din cap.

— Tatăl unui băiat a murit tot într-un accident şi el a plâns mult la şcoală. Eu n-o să plâng, mama, ci o să am grijă de tine. Apoi, ca sub influenţa unui gând teribil, el o întrebă cu teamă în glas: tu n-o să mori, nu-i aşa?

— Nu, dragul meu, o să fim mereu noi trei, tu, eu şi Lettie. O să fie ca întotdeauna, numai că tata n-o să mai vină să ne vadă. Poţi să plângi cât vrei, Nicky, ori de câte ori îţi aminteşti de el. Vom plânge amândoi dar vom avea grijă unul de celălalt, nu? Dumnezeule, cum putea să-i alunge suferinţa? Era atât de mic…

— Să mergem acasă, mamă, spuse Nicky şi o luă de mână căutând alinare, oferind alinare. Mergând pe străzi, Serena trecea prin propriul ei purgatoriu, ştiind ce simţea fiul ei, fără a-l putea ajuta în vreun fel.

Lettie, care-i întâmpină, înţelese din ochii Serenei că Nicky aflase vestea cea tristă. De data asta el nu se mai repezi la televizor, ci se aşeză pe covor cu jocul lui de puzzle.

— Vreau să-l termin înainte ca tata să vină… începu el, apoi îşi aminti cu durere că Gino nu va mai vedea noul joc pe care i-l cumpărase. Îl podidiră lacrimile şi se năpusti afară din încăpere. Serena vru să-l urmeze, dar Lettie o opri:

— Lasă-l, draga mea. Dă-i timp să-şi plângă tatăl. O să-i treacă, o să vezi.

— Dar, Lettie…

— Ştiu ce simţi, dar trebuie să se împace cu sine.

Desigur, Lettie avea dreptate. Când îl duse la culcare, Serena îi citi o vreme, apoi observă cu surprindere că băiatul adormise. După vreo jumătate de oră auziră zgomotul făcut de lift, urmat de sunetul soneriei, şi se priviră surprinse.

— Deschid eu, spuse Lettie grăbindu-se spre hol.

Acolo se auziră voci, dintre care una mai puternică. Serena ridică ochii şi observă privirea ciudată pe care i-o aruncă Lettie.

— Te caută cineva, Serena, eu o să fiu în camera mea dacă ai nevoie de mine. Serena-şi ridică privirea şi văzu un bărbat înalt care aştepta în hol. Pe moment, încăperea păru că se învârteşte cu ea şi că va leşina. Avusese impresia că era Gino! îşi simţi genunchii atât de slăbiţi, încât nu se putu ridica din fotoliu.

— Sunt Roberto Ercoli, spuse bărbatul a cărui voce semăna cu a lui Gino.

— Da, eşti fratele lui Gino, reuşi ea să îngaime. Asemănarea este prea evidentă. Eu sunt Serena Ercoli, văduva lui. Serena îi întinse mâna dar bărbatul acela înalt fie că n-o văzu, fie că nu vru să dea mâna cu ea, iar ea – şi lăsă mâna să cadă la loc.

— Te rog, Roberto, ia loc. Să-ţi aduc ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, spuse el cu o voce rece şi tăioasă, noi n-am ştiut că Gino era căsătorit.

Din nou Serena simţi că-şi pierde cunoştinţa. Şocată, continua să-l privească, incapabilă de a scoate vreun cuvânt.

— Nu te cred, reuşi ea să spună, am fost căsătoriţi peste opt ani. Serena trase aer în piept încercând să-şi revină şi-l privi cu atenţie pe bărbatul din faţa ei. Nu-l va mai confunda niciodată cu Gino, era un bărbat cu trăsături mult mai dure, părea făcut din alt aluat. Ochii lui aveau o privire foarte tăioasă, bărbia era a unui tip foarte hotărât. Dar ca şi Gino şi Nicky, avea aceleaşi gene bogate şi frumoase, tenul măsliniu, nasul drept, dar gura fu cea care-i captă atenţia Serenei. Era senzuală, frumos conturată, iar Serena se întrebă pentru un moment cum era să fie sărutată de acele buze.

— Gino îmi spunea mereu că nu vreţi să mă cunoaşteţi, ba chiar că a încercat să vă convingă să fiţi de acord cu căsătoria noastră.

— Am venit să iau trupul fratelui meu, ca să-l înmormântăm. Tata nu poate călători, iar mama nu vrea

să-l lase singur. Vestea morţii lui Gino i-a afectat pe amândoi.

— Şi nici măcar nu ştiu că au un nepot care-i seamănă atât de bine lui Gino. Serena începu să plângă căci nu-şi mai putea stăpâni lacrimile. Bărbatul îi aruncă o privire cruntă. Nu venise pentru a se lăsa înduioşat de lacrimile acestei femei. După ce îi aruncă o privire cinică el îi spuse Serenei:

— Văd că n-aţi dus lipsă de bani, doamnă, fratele meu a fost o partidă.

Serena încercă să-şi tempereze mânia.

— Eu lucrez, Roberto, de fapt am avut serviciu de când mă ştiu! Câştig destul pentru a mă întreţine pe mine şi pe copil. Iar tot ce vezi aici, a fost dorinţa lui Gino, nu a mea. Nu m-am căsătorit pentru bani, l-am iubit din tot sufletul pe Gino la începutul căsătoriei.

— Parcă spuneai că vrei să-mi oferi o băutură, spuse el dintr-odată, căci sensul vorbelor ei îi era foarte clar. Serena îi turnă un pahar de vin italienesc. Dar spre uimirea ei, când îi întinse paharul ei îi atinse mâna în treacăt şi Serena simţi un fior de-a lungul braţului. Bărbatul era fără îndoială foarte atrăgător, dar şi periculos.

— Văd că mi-ai dat unul din vinurile noastre, spuse el.

— Bardolino? N-am ştiut, Gino nu vorbea niciodată despre viile Ercoli, sau despre familie. Se enerva întotdeauna când încercam să…

— Dar ştiai că suntem o familie foarte bogată şi că fiul tău va avea partea lui de moştenire.

— Ştiam că Gino are bani, dar că munceşte pentru ei. Stătea aşa de puţin timp acasă…

— Şi susţii că te-ai măritat cu el din dragoste?

— Din ziua în care s-a născut fiul nostru, am refuzat să mă mai culc cu el, Roberto.

— De ce?

— Pentru că se culca cu prea multe femei şi oricum, de mine se cam plictisise. De fapt el se plictisea de o

femeie după ce se culca de câteva ori cu ea.

— Mi se pare greu de crezut ce aud, signora.

— Aşa cum şi mie mi se pare imposibil ca familia să nu fi ştiut de soţia şi copilul lui! zise Serena îndreptându-şi umerii.

Se lăsă tăcere un moment, apoi el o întrebă:

— Vei veni în Italia, la înmormântare?

— Nu, zise ea, mi-am luat rămas bun de la Gino, iar Nicky are nevoie de mine aici. Nu-l pot lăsa singur iar el este prea mic pentru a asista la o înmormântare.

— Foarte bine, signora. Te voi ţine la curent cu ce se mai întâmplă.

— Nu doresc nimic din ceea ce nu mi se cuvine, Roberto. Dar fiul meu face parte din familia ta, chiar dacă asta nu-ţi convine.

— Desigur, fiul tău este moştenitor, nu vom pierde din vedere acest lucru. Aş putea să-l văd pentru câteva minute?

Pentru un moment ea simţi nevoia să-l refuze.

Capitolul 3

— Bine, vino cu mine, spuse Serena după acest moment de ezitare şi îl conduse spre camera băiatului, care era foarte confortabilă şi decorată adecvat vârstei lui. Ca de obicei, el îşi aruncase plapuma pe jos şi dormea cu o mână sub cap, cu buclele răsfirate pe faţa albă de pernă. Genele lui lungi se odihneau pe obrăjorii bucălaţi.

— Frumos băiat, seamănă mult cu Gino, spuse Roberto surprins.

Din nou Serena simţi că-şi va pierde cumpătul. Ce credea acest bărbat? Sigur că semăna cu Gino, doar era fiul lui!

Cu toate resentimentele ei Serena privi uimită cum bărbatul întinse mâna şi cu un gest duios îndepărtă o şuviţă căzută pe fruntea nepotului său.

— Este un băiat frumos şi sunt convins că bunicii îl vor iubi mult. Tandreţea care răzbătu dintr-odată din glasul lui o făcu şi mai circumspectă. El trebuie să trăiască în Italia, să înţeleagă ce înseamnă să fie un membru al

casei Ercoli.

— Nicky rămâne aici, cu mine, interveni Serena, cu multă fermitate. Sunt mama lui şi n-am de gând să renunţ la el!

— Vom mai vedea, signora, spuse bărbatul acela cu voce rece. O să ţinem legătura. Adio, deocamdată. *Ciao, piccolo mi-o* mai spuse el privindu-l pentru ultima oară pe Nicky.

Serena, care-l conduse până la uşa liftului, îi spuse pe un ton tăios:

— La revedere, Roberto, sper totuşi că nu ne vom mai vedea vreodată.

Calmul Serenei dispăru după ce se închise uşa liftului, şi se repezi spre camera lui Lettie.

— Nu-mi vine să cred că Gino n-a spus familiei lui despre căsătoria noastră!

— Te-a minţit, Serena, draga mea, chiar de la început, şi pe tine şi pe ei.

— Am fost o naivă, Lettie. Trebuia să insist, cu toate că el refuza sistematic să mă prezinte familiei lui.

Iar acum, acest frate al lui Gino, cu trăsături atât de dure, voia să-i ducă fiul să trăiască în Italia alături de familia Ercoli. Niciodată! jură ea cu vehemenţă. Numai gândul că-şi putea pierde fiul o scotea din minţi.

— Nu-ţi mai face probleme, draga mea, nu-ţi pot lua copilul. Iar tu nu ai nevoie nici de banii, nici de puterea lor. Dar vor trebui să-ţi plătească pentru întreţinerea lui Nicky şi pentru educaţia lui. Deocamdată nu te mai gândi la asta. Gândeşte-te la Matthew care te iubeşte şi va fi un soţ mult mai bun decât… Amintindu-şi că pe morţi nu era bine să-i vorbească rău, Lettie nu-şi termină fraza.

— O, Lettie, să nu mă laşi singură niciodată, reuşi Serena să articuleze. Acum trebui să fim şi mai afectuoase cu Nicky, nu? Simte lipsa tatălui său.

— Numai un timp. Copiii uită repede, iar el, de fapt, nu şi-a văzut tatăl prea des ca să-i simtă lipsa.

Lettie ridică din umeri căci nu i se părea normal ca o fată frumoasă ca Serena să ducă o viaţă de călugăriţă.

Apoi, îşi spuse că la viitoarea vizită a lui

Matthew va face tot posibilul să lipsească toată noaptea de acasă; era timpul ca relaţia dintre cei doi să progreseze.

În zilele care urmară Serena munci mult dar îşi făcu timp şi pentru a petrece mai multe ore cu fiul ei. Îl luă de la şcoală într-una din zile şi-l duse la o cofetărie din apropiere, pentru a mai sta de vorbă cu el. Puştiul nu mai spunea nimic despre tatăl lui, iar Serena se gândi că Lettie avusese dreptate. Dar într-o noapte Serena se trezi şi rămase cu ochii aţintiţi în tavan întrebându-se ce o făcuse să se trezească atât de brusc şi devreme. Da, fusese un plâns de copil. Nicky! Porni în goană spre camera copilului. Îi văzu feţişoara înroşită de plâns.

— *Papa, papa,* îl vreau pe tata… Serena îl strânse la piept şoptindu-i:

— Taci, dragul meu, mama este aici cu tine, plângeai în somn, dragul meu.

— Nu vreau ca tata să fie mort. Vreau să vină acasă.

— Ştiu, dragul meu, dar asta nu se mai poate. Îţi aminteşti accidentul de maşină?

Copilul se strânse mai tare la pieptul ei.

— Da, mamă, îmi amintesc.

— Vrei să te iau în patul meu? Copilul dădu din cap şi Serena îl purtă în braţe până în dormitorul ei, ştergându-i lacrimile. După ce puştiul adormi ea rămase cu ochii deschişi în întuneric, cu inima sfâşiată de durerea copilului. De la Roberto Ercoli nu primi decât o carte poştală care anunţa funeraliile soţului ei, în Italia. Pe când o traducea pentru Lettie, o podidiră lacrimile.

Matthew se dovedi foarte înţelegător, atunci când ea continuă să-l refuze motivând că nu putea să-l lase singur pe micuţ. Dar Serena simţea că el se cam plictisise de atâtea refuzuri.

— Lettie, nu cred că lui Matthew îi plac copiii.

— Nu te grăbi să-l judeci, aşteaptă până va avea propriul lui copil, atunci se va schimba.

— Trebuie să pun binele lui Nicky înaintea

intereselor mele, Lettie, fu răspunsul ei.

Lettie, care împăturea un tricou al lui Nicky, o privi lung.

— Cred că Nicky nu mai are probleme acum. Ar fi mai bine să-l laşi cu mine şi să ieşi undeva în seara asta. Ştii, draga mea, nu-l poţi refuza la infinit pe Matthew, nici unui bărbat nu-i place să fie pe locul doi, amânat tot timpul.

Serena ridică din umeri.

— O să mai vedem, Lettie.

Dar în seara aceea, când o sună Matthew, ea fu de acord să iasă cu el.

— Arăţi minunat, draga mea. De mult timp n-am mai fost singuri. Rochia neagră pe care o îmbrăcase Serena îi punea în evidenţă părul făcându-l să pară şi mai blond. Ca de obicei, Matthew alesese un restaurant liniştit, elegant, unde serviciul era excelent.

— Ştiu, Matthew, ai dat dovadă de multă răbdare, dar i-am dedicat lui Nicky tot timpul meu, dragostea mea. Este prea mic pentru a simţi ce înseamnă să-ţi pierzi tatăl.

— Dar el nu prea l-a văzut pe Gino. Din felul în care Matthew strânse din buze ea înţelese că bărbatul ar mai fi avut câte ceva de spus, aşa că întinse mâna şi o aşeză peste a lui.

— Sunt aici, dragul meu, cu tine, şi am de gând să dau uitării tot ce este legat de anii petrecuţi alături de Gino.

Trasăturile lui Matthew se destinseră şi el îi strânse mâna uşor.

— Bine, acum poate că te vei hotărî să te măriţi cu mine.

Luată prin surprindere, Serena îşi trase mâna.

— Nu, te rog, este prea devreme să-mi ceri asta, nu sunt pregătită, spuse ea aproape gata de a recunoaşte că nu era sigură că-l iubea, şi îşi muşcă buzele; deocamdată să petrecem cât mai mult timp împreună.

— Bine, dar acum eşti liberă, Serena. Eşti tânără, frumoasă, trebuie să fii iubită. Iar eu am aşteptat deja

destul de mult... Ce-ar fi să petrecem împreună acest weekend?

Din felul în care el accentuă ultimele cuvinte, ea înţelese ce implica invitaţia lui. Vru să-l refuze dar realiză că nu se mai putea. În aceeaşi noapte, sărutările lui o făcură să se bucure că nu-l refuzase. Trupul ei o făcea să înţeleagă câtă nevoie avea de un bărbat. Când se află în braţele lui, simţi cât era de dorită şi răspunse cu tot trupul ei. Celibatul ei fusese prea lung, iar acum era liberă. Era încă tânără şi nu trebuia să se ruşineze de impulsurile naturale. Dar oare-l iubea pe Matthew? îl iubea destul încât să se culce cu el, să fie a lui pentru tot restul vieţii? De data asta nu mai avea voie să greşească. Dar ce va face cu Nicky? Putea să i-l prezinte pe Matthew ca pe noul lui tată? După ce ajunse acasă şi se culcă, nu putu să adoarmă. Amintirile primelor zile de dragoste cu Gino nu-i dădeau pace şi reveneau cu intensitate obsesivă. Fusese doar un copil pe atunci, acum era ceva mai mare dar avea şi un copil, ale cărui interese trebuiau să primeze. A doua zi avea ca de obicei cearcăne negre sub ochi, dovezi ale nopţii albe pe care o petrecuse.

— Ce părere ai de invitaţia lui Matthew, Lettie?

— Cred că ar fi bine să te duci, eu voi sta cu Nicky. O să-ţi prindă bine. Copiii surorii mele vor fi aici în acest weekend, aşa că o să-l duc pe Nicky să se joace cu ei.

— Am toată încrederea în tine, Lettie, numai că nu ştiu dacă este cazul să mă culc cu Matthew.

— Serena, eşti o femeie liberă acum, poţi face tot ceţi doreşti. Iar Matthew a avut destulă răbdare cu tine.

Era destul de plăcut afară vineri dimineaţa când Matthew veni s-o ia. Înfloriseră deja brânduşele, iar caişii şi piersicii erau şi ei plini de flori.

Şi cu toate că nu era prea entuziasmată de ceea ce urma, Serena se simţea destul de bine. Nicky fusese încântat să plece cu Lettie, punându-şi tot felul de jucării în rucsac, apoi înlocuindu-le cu altele. Simţise atunci, după sărutul lui foarte detaşat, că băiatul creştea foarte repede. Călătoria spre coastă fu foarte plăcută; aveau un

apartament rezervat într-un hotel mic dar foarte elegant şi plăcut. Evitând să privească patul acela confortabil, Serena se îndreptă spre măsuţa de toaletă de parcă ar fi vrut să-şi aranjeze părul. Pe când se pieptăna văzu în oglindă privirea lui Matthew, plină de dorinţă. Îşi simţi inima bătând iar când el îşi strecură braţele după mijlocul ei, ea-şi lăsă capul pe trupul lui puternic, primind sărutările lui înfocate.

— Dacă ai şti de când aştept momentul acesta, draga mea, de mult vreau să te am doar pentru mine. Serena se întoarse spre el.

— Ar fi mai bine să mă laşi să despachetez, Matthew, îi spuse ea, căci nu se simţea pregătită pentru el. Bărbatul o eliberă fără să vrea.

Intrară în restaurantul elegant al hotelului pentru a mânca. Chelneriţa îi conduse spre o masă care se afla într-un colţ mai retras. Serena încercă un sentiment ciudat, era prima oară când se afla într-un restaurant fără Gino.

— O să comand un Riesling, draga mea, ce zici? Ea încuviinţă, bucuroasă că Matthew nu alesese un vin italienesc. Cel puţin în aceste două zile voia să lase în urmă ultimii ei ani care fuseseră o pierdere de timp şi o risipă de sentimente. Cu excepţia lui Nicky, desigur… şi gândurile îi zburară spre el. Oare băiatul se gândea la ea, la Gino? Matthew observă aerul ei gânditor şi întinse mâna pentru a alunga umbra care se aşternuse pe chipul ei frumos.

— Aş vrea să facem o plimbare după masă, ce zici?

Se îmbrăcară adecvat, Serena într-un un trening de culoarea liliacului, cu o eşarfă asortată. Culorile treningului şi ale eşarfei îi puneau în evidenţă ochii, şi lui Matthew i se păru că ea nicicând nu arătase mai frumos. Lăsară în urmă hotelul şi se îndreptară spre satul din preajmă, o aşezare pescărească de un pitoresc aparte, pe malul unui mic golf. Era ora la care bărcile pescarilor se legănau ancorate în port. Trecură de acest sat continuându-şi drumul spre o zonă mai retrasă, unde o dată ajunşi se aşezară pe o stâncă.

— Am obosit, recunoscu Matthew, mi-am pierdut condiţia fizică. Am vorbit foarte serios cu tine, Serena, a venit timpul să mă aşez, să am familia mea. Ce zici, draga mea? N-am aşteptat destul răspunsul tău?

Pentru Serena soarele nu mai avu aceeaşi strălucire, iar bucuria zilei se sfârşi brusc. Cât de mult detesta să-l rănească, dar…

— Este prea curând, Matthew.

Bărbatul o luă de umeri şi o trase aproape de el.

— Ştiu. Nu m-ar deranja să mai aştept vreo câteva luni, dar aş vrea să-mi spui clar, draga mea, vrei să te măriţi cu mine sau nu?

— Sinceră să fiu, nu ştiu, Matthew. Nu ştiu dacă te iubesc cu adevărat şi nu pot risca să mă căsătoresc cu tine în aceste condiţii.

Cum putea să-i spună că ea – şi dorea o dragoste puternică, profundă? Ţinea mult la el, dar asta nu era destul. Deodată, Matthew o trase spre el şi o sărută aşa cum n-o mai făcuse, aşa cum nu crezuse ea c-o va face vreodată, cu brutalitate. Poate că asta fusese reacţia lui la refuzul ei, oricum bărbatul îşi cam pierduse controlul, asta era evident.

— Mă duci cu vorba, Serena? Te-ai folosit de căsătoria cu Gino ca scuză că nu te-ai hotărât?

— Nu! N-am spus niciodată c-aş fi îndrăgostită de tine, Matthew! Te rog, dă-mi drumul, mă doare!

— N-ai făcut dragoste cu mine niciodată! Să nu-mi spui că în timpul ăsta ai dus o viaţă de călugăriţă! Să nu-mi spui că nu te-ai culcat cu alţii…

Dar Serena nu se pierdu cu firea, cu toate că nu s-ar fi aşteptat la o asemenea reacţie.

— Este problema mea, Matthew. M-am măritat cu Gino când eram o copilă şi n-am de gând să mai fac experienţe pe pielea mea. Mă respect prea mult şi trebuie să mă gândesc şi la fiul meu. Cu o smucitură, Serena se eliberă din braţele lui, se ridică şi după ce trase aer în piept îi spuse: îmi pare rău, Matthew, nu ţi-am promis niciodată că ne vom căsători. Am crezut că asta va veni cu

timpul, dar văd că nu merge şi nici nu cred că va merge vreodată!

— Îmi cer scuze, Serena, zise Matthew care pălise, am fost prea brutal. Vocea lui era încărcată de emoţie, de regret.

Oricum, acesta era sfârşitul unei prietenii frumoase.

— Trebuie să plec acasă, nu are sens…

— Eu continuu să te iubesc, Serena, şi dacă te răzgândeşti vreodată…

— Nu, te rog să nu mai aştepţi, dragostea nu poate fi forţată să apară. Şi eu am sperat, dar am dat greş. Şi nu este cinstit să te las să aştepţi, să-ţi dau speranţe…

Parcurseră în linişte drumul de întoarcere, fiecare cu gândurile lui. Când se apropiară de hotel, Matthew sugeră:

— Ar fi bine să rămânem măcar o noapte aici, nu te teme, n-o să te deranjez. Ar fi ciudat să plecăm aşa, fără să stăm măcar o noapte după ce am închiriat două camere pentru două nopţi.

— Foarte bine, eu o să cinez în camera mea, dacă nu te superi.

Dimineaţa, Serena îşi pregăti bagajele şi coborî pentru micul dejun. Matthew se afla deja acolo, la o masă, citind un ziar.

— Bună dimineaţa, Serena, ai dormit bine?

— Nu prea. Dar tu?

— Ce să-ţi spun? A fost o noapte lungă. Eşti gata de plecare?

— Da, murmură ea, apoi ceru nişte cafea proaspătă şi un croissant.

Drumul de întoarcere fu cam ciudat, niciunul nu mai observă frumuseţea copacilor înfloriţi, nici strălucirea soarelui.

— M-am gândit toată noaptea, Serena şi am decis să cumpăr o firmă la Edinburgh. Acum, nu mă mai reţine nimic aici.

Nemulţumită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile între ei, Serena îl întrebă:

— Dar mama ta?

El ridică din umeri de parcă n-ar fi fost nicio problemă.

— O să meargă cu mine, cred, avem rude la Perth.

— Foarte bine, zise ea şi-şi spuse că Matthew nu părea c-o va regreta prea mult.

Fără Nicky şi Lettie apartamentul părea gol. Îşi puse hainele la loc şi-şi pregăti o omletă, dar când vru să mănânce, îşi dădu seama că nu va putea să înghită nimic. Renunţă la mâncare şi începu să citească ziarul în aşteptarea celor doi. Sosiră peste câtva timp, iar Nicky nu mai prididea povestindu-i despre felul în care îşi petrecuse ziua.

— Mamă, am făcut caramele şi ţi-am adus şi ţie. De acum voi şti să le pregătesc singur. Vrei să-ţi spun cum se fac?

— Nu acum, dragul meu, mă simt cam obosită, iar tu trebuie să faci baie.

Când rămaseră singure, Lettie o întrebă:

— Ce s-a întâmplat draga mea? Nu prea pari în formă.

— O, Lettie, am terminat cu Matthew! N-am putut să mă culc cu el. Voia să-i promit că mă mărit cu el, dar mi-am dat seama că nu-l iubesc. De altfel, Matthew şi-a cam ieşit din fire şi mi-a spus lucruri pe care apoi le-a regretat. Oricum, şi-a cerut scuze, dar…

Lettie îşi amesteca gânditoare cafeaua.

— O să-ţi lipsească, draga mea.

— Ştiu, dar a insistat să-i dau un răspuns. Mă aşteptam să mă forţeze să fac dragoste cu el.

— Nu-ţi mai face probleme, draga mea, eşti destul de tânără ca să poţi aştepta până apare omul potrivit.

Imediat ce intră în birou a doua zi, apăru şi şeful ei.

— Bună dimineaţa, Serena, cum a fost weekendul acesta? Ce s-a întâmplat, sau nu simţi nevoia să vorbeşti?

— N-a fost prea bine, Walter. M-am despărţit de Matthew. El voia să ne căsătorim dar eu am ajuns la concluzia că nu-l vreau ca soţ.

— Îmi pare rău, draga mea, aveai dreptul la fericire

acum.

— Îţi mulţumesc Walter. Cu un oftat, Serena se întoarse la munca ei de zi cu zi.

Când se duse la masă, Lettie îi spuse:

— Ai primit un telefon pe la ora unsprezece. Era cineva care nu vorbea englezeşte prea bine şi n-am înţeles decât că va veni aici, în seara asta. Voia să ştie dacă te va găsi.

Seara, în timp ce Serena uitase deja de telefonul acela, portarul anunţă vizita unei doamne.

Serena verifică toată casa dintr-o privire să vadă dacă totul era în ordine şi se duse la lift. În faţa ei se afla o doamnă cu o figură arogantă, care o scruta cu ochi negri.

— Nu ne-am cunoscut, sunt Lucia Ercoli, sora lui Gino şi Roberto.

— O, sora lui Gino, pofteşte te rog. Serena îi întinse mâna şi-i zâmbi, dar femeia ignoră mâna întinsă şi privi în jur dispreţuitor.

— Am venit să-l iau pe fiul tău să-şi cunoască bunicii. Tata este bolnav şi vrea să-şi vadă nepotul. Fără a mai aştepta vreo invitaţie, femeia se aşeză pe sofa întinzându-şi picioarele lungi. Totul denota bogăţie, costumul ei elegant, pantofii, poşeta, perlele de la gât. Dar Serena îşi spuse cu uimire că în familia Ercoli băieţii moşteniseră toată frumuseţea, fără a mai lăsa ceva şi pentru sora lor. Căci această *signorina* lucia nu avea nimic frumos.

— Vreţi să-l luaţi pe Nicky? Nu se poate, el nu vă cunoaşte şi nu poate merge în Italia fără mine!

— Este moştenitorul casei Ercoli şi trebuie să stea cu familia tatălui său, bietul copil. Din aerul ei dispreţuitor Serena simţi că femeia vedea locul în care trăia Nicky ca pe o adevărată magherniţă.

— *Signora,* timp de opt ani familia Ercoli ne-a ignorat pe mine şi pe fiul meu. Sunt de acord că trebuie să-şi cunoască bunicii dar eu voi hotărî unde şi cum se va întâmpla asta.

— Gino nu ne-a spus că este căsătorit sau că are un copil. Din moment ce el este mort acum, cred că-i era

ruşine cu tine, probabil că eşti vreo stricată!

— Stricată? Cum îndrăzniţi! Am fost virgină la optsprezece ani când m-am căsătorit cu Gino, dar după naşterea lui Nicky n-am mai trăit ca soţ şi soţie, căci el prefera să schimbe cam des partenerele. Dar asta nu vă priveşte!

Lucia Ercoli îşi îndreptă umerii căci nu se aştepta la insolenţă din partea Serenei, apoi se aplecă spre ea.

— Nu mă privesc aceste lucruri. Nu mă interesează cearta cu tine. Am venit doar pentru băiat. Te rog să faci toate aranjamentele pentru ca să-l pot lua sâmbătă.

— Niciodată! Te rog să pleci, nu-ţi voi da copilul niciodată! Serena o împinse pe Lucia spre lift.

— O să mai auzi de mine! Cu această ultimă ameninţare, Lucia Ercoli intră în lift şi o lăsă pe Serena spumegând de furie.

Capitolul 4

— Nu cred că Lucia îl vrea cu adevărat pe Nicky. Oricum, ei nu-i convine ca moştenirea să se împartă.

— M-a scos din minţi femeia aia cu ochii ei reci, plini de ură. Ce i-am făcut eu?

— Nu-ţi face probleme, draga mea, o s-o lămuresc eu sâmbătă, zise Lettie.

— În acelaşi timp mă gândesc că ar fi bine ca Nicky să-şi cunoască bunicii, poate în vacanţa de Paşti. Casa Ercoli este undeva la Bardolino, pe lacul Garda.

— Nu este locul de unde aduceţi voi vinurile? îndrăzni Lettie, care cu timpul începuse să înveţe câte ceva de la Serena.

— Aşa este. E o localitate foarte frumoasă. Ce crezi, Lettie ar fi bine să-l duc pe Nicky acolo?

— Nu ştiu, draga mea, tu singură trebuie să iei o decizie.

A doua zi, Walter se arătă foarte încântat de hotărârea ei.

— Va fi foarte bine pentru tine, draga mea, şi pentru băiat. El trebuie să ştie că are două rânduri de bunici, ca toţi ceilalţi copii. Poţi sta cât de mult.

— Dar tu cum te vei descurca?

Walter ridică sprâncenele lui groase, iar ochii începură să-i strălucească.

— Ei, o să reuşesc eu cumva, o necăji el.

— Ştiu asta, râse Serena.

— Poate o să aduc pe cineva de la depozite.

— Iar Lettie îţi va fi şi ea de ajutor.

— Cred că Nicky va fi bucuros de călătorie. Sâmbătă, Serena îl duse pe Nicky la lecţia de înot. Serena, alături de celelalte mame, urmări cu mândrie cum fiul ei traversă bazinul de câteva ori.

— Mamă, de acum pot să înot foarte bine, nu mai am nevoie de astea, zise puştiul scoţându-şi aripioarele de înot. Băiatul creştea repede şi se dezvolta frumos, se gândi Serena.

— Bunicul şi bunica ta din Italia vor să te cunoască, Nicky, aşa că m-am gândit să mergem acolo, să vezi unde s-a născut tatăl tău. Ce zici?

— O să mergem cu avionul, mamă?

— Sigur că da!

— Eu aş vrea să mergem la Veneţia. Am auzit că acolo nu sunt străzi, nu sunt drumuri, este numai apă. Apoi, putem merge şi la bunici.

— Sigur că da, dragul meu, spuse Serena care nu putuse rezista ochilor lui mari, negri.

Pe drumul de întoarcere Nicky fu foarte fericit să facă fotografiile pentru paşaport.

Când ajunseră acasă o găsiră pe Lettie puţin mai agitată ca de obicei.

— Îşi ieşise din minţi când i-am spus că nu sunteţi acasă şi că trebuie să renunţe la dorinţa de a-l lua pe Nicky cu ea.

— Draga mea, te-am lăsat să-i faci faţă singură!

— N-o interesează Nicky, de fapt. Nici n-a vrut să-l vadă. Este o fată bătrână în care nu poţi avea încredere. Eu, oricum, nu mi-am pierdut calmul, dar cred că am făcut-o să nu mai vrea să revină vreodată.

Dimineaţa următoare, Serena se îndreptă spre una

dintre firmele de turism din centrul oraşului.

— Aş vrea să merg la Veneţia pentru două zile, apoi la lacul Garda. Îmi voi lua fiul cu mine şi pentru asta am nevoie de paşaport pentru el. Serena deschise poşeta pentru a scoate fotografia lui Nicky.

— Vă sugerez să zburaţi de la Gatwick la aeroportul Marco Polo, este un zbor de două ore. Apoi veţi lua o ambarcaţiune care să vă traverseze laguna, după care veţi lua vaporaşul care vă va duce la hotel. O să facem toate rezervările pentru dumneavoastră.

— Iar după cele două nopţi la Veneţia voi închiria o maşină cu care să merg la lacul Garda. Puteţi aranja şi asta?

— Desigur, doamnă Ercoli, vă furnizăm totul, cecurile de călătorie, valuta. Lăsaţi totul în seama noastră. Serena se arătă fericită căci nu avea altceva de făcut decât să semneze un cec!

Nu ştia dacă era din cauza soarelui de primăvară sau din alte motive, dar îşi simţea inima foarte uşoară şi poate tocmai din acest motiv făcu nişte cumpărături. Îşi cumpără trei fuste noi, la care asortă şi pulovere sau jachete, nişte bluze noi pe care le şi probă ocazie cu care observă că liniile trupului ei erau încă ferme şi că arăta bine. Dar tocmai când vânzătoarea îi împacheta cumpărăturile, o văzu… era o minunată rochie de crep negru. Dar când îi văzu preţul simţi că nu mai are aer. Negrul le stă foarte bine blondelor, îşi aminti ea vorbele mamei sale.

— O, este făcută pentru dumneavoastră! exclamă vânzătoarea.

— Este prea scumpă!

— Da, dar merită banii.

— Bine, m-aţi convins, o iau.

Serena urcă spre etajul în care se găseau lucruri pentru copii, unde cumpără foarte multe haine noi pentru Nicky. Îi cumpără multe tricouri, hanorace, apoi două slipuri care fiind foarte mici o făcură să zâmbească. Încărcată cu pachete, Serena luă un taxi până acasă. Avea atâtea lucruri de făcut înainte de plecare. Trebuia să

discute şi cu diriginta lui Nicky, în cazul în care aveau să stea mai mult.

— Nu vă faceţi probleme, doamnă Ercoli, fiul dumneavoastră este un copil foarte inteligent, va recupera lecţiile pierdute. Am auzit de accidentul soţului dumneavoastră şi sper că Nicky a suportat cu bine acest eveniment trist. Oricum, cred că această evadare vă va face bine. Femeia, care o privi cu ochi obosiţi, arăta de parcă ea însăşi avea nevoie de un concediu.

Cu o seară înainte de plecare fu foarte greu pentru Serena să-l facă pe Nicky să se culce devreme.

— Dragul meu, să-ţi ajuţi mama, să ai grijă de bagaje cât timp ea este ocupată cu paşapoartele sau cu alte probleme. Şi să nu vorbeşti prea mult cu străinii.

— Nu-ţi face probleme, Lettie, o să ne purtăm de grijă unul celuilalt, nu, Nicky?

După ce-i făcură capul mare cu atâtea sfaturi, copilul adormi imediat.

Când ajunseră la aeroport, Nicky voia să vadă totul dintr-odată.

— Cred că ar fi bine să mă ajuţi să împing acest cărucior cu bagaje, îi spuse Serena.

— Dar pot să-l duc singur, mamă, insistă copilul.

— Mie mi-e puţin teamă, se lamentă Serena, dar după decolare, dacă tu eşti cu mine, lucrurile sunt altfel.

— O, mamă, uite cum arată norii, parcă sunt bucăţi de vată. Acum pot să văd câmpurile şi casele. Curând vom traversa Franţa, zise Nicky, care urmărea harta cu multă atenţie.

Discutară apoi despre şederea lor la Veneţia, despre bunicii Ercoli. Dar zborul luă sfârşit destul de repede, mai repede decât şi-ar fi dorit copilul şi curând se pregătiră de aterizare. Nicky îşi puse centura de siguranţă şi, ca orice copil, dădu să se ridice ca să vadă primele imagini ale Italiei. După ce îşi luă bagajul de mână, Nicky îşi luă rămas-bun de la stewardesă şi porni pe scară. Îşi recuperară bagajele, iar Serena realiză că trebuia să aibă mare grijă de Nicky la Veneţia căci el era dornic să vadă

totul dintr-odată şi nu mai contenea cu exclamaţiile.

— Mamă, uite o gondolă! exclamă băiatul. Dar clădirile nu-mi plac, sunt toate vechi şi urâte. Iar apa intră acolo pe trepte. Nu se înecă oamenii de acolo? Şi în hotelul nostru o să fie apă?

Hotelul lor se afla în piaţa San Marco şi era o construcţie destul de impozantă, pe care Nicky o aprecie în felul său.

— Signora Ercoli, vă aşteptam, spuse funcţionara agenţiei de turism care le făcuse – rezervarea. Fata le spuse cum să ajungă mai uşor în piaţa San Marco, după ce le expedie bagajele la hotelul care se afla la câteva minute de mers de agenţia de turism.

Cu multă răbdare Serena îi explică lui Nicky indicatoarele, ca şi denumirile statuilor sau monumentelor care le ieşeau în cale.

— Trebuie să urmărim săgeata care indică drumul spre San Marco.

Erau o pereche foarte frumoasă. Serena era elegantă, blondă, iar fiul ei mic, brunet şi pornit să cunoască lumea. Mulţi ochi îi urmăreau. Serena ar fi vrut să treacă prin magazinele elegante, dar Nicky voia să urce treptele care duceau la pod.

Piaţa San Marco îi întâmpină cu farmecul ei, cu miile de porumbei, statuile impozante şi clădirile cu aspect vetust. Serena cumpără hrană pentru porumbei şi se aşează la soare urmărind cum păsările se adunau la picioarele lui Nicky. Mâine îl va duce la Biserica San Marco, la Palatul Dogilor. Dar privind la ceas, Serena remarcă ora cam târzie şi faptul că cina va fi servită în curând.

— Trebuie să mergem la hotel, să ne schimbăm pentru cină, Nicky.

— Cină? Cum va fi asta? Ceva neplăcut?

— Nici vorbă. Vei comanda spaghetti sau pasta. Aici predomină mâncarea italienească, dar dacă nu-ţi va plăcea vom putea comanda altceva, dragul meu, nu te speria.

Seara, la cină, chelnerii le acordară multă atenţie, iar lumea din jur nu înceta să-i privească admirativ. Se

învârteau toţi în jurul lui Nicky pentru a se asigura că băiatul primea tot ce-şi dorea.

Dar ce puteau face noaptea? Serena se gândi că nu putea să iasă şi să-l lase singur pe Nicky. După ce ajunseră în camera lor şi Nicky deschise televizorul, unde un John Wayne cu un aer destul de comic vorbea în italiană, el adormi imediat. Serena rămase cu ochii aţintiţi în tavan, întrebându-se cum vor fi primiţi la Casa Ercoli. Gândul că se va confrunta din nou cu Lucia îi dădu o senzaţie nu prea plăcută, cât despre Roberto, acel bărbat rece şi calculat, ei bine, nici el nu-i inspira prea multă încredere…

Dar deodată îşi aminti tandreţea care i se aşternuse pe chip când îl văzuse pe Nicky. Oare vreunul dintre ei dorea cu adevărat copilul în casa

Ercoli? Serena se îndoia de asta şi-şi dorea ca vizita să ia sfârşit cât mai repede. Zgomotul făcut de clopotele bisericii îi trezi a doua zi de dimineaţă, ca şi cel al bărcilor care treceau pe sub ferestrele lor pentru a aduna gunoiul.

— Vreau să văd şi eu, mamă, şi înainte ca ea să-l poată opri, băiatul se aplecă şi urmări cum oamenii din bărci îşi făceau treaba. Apoi, după micul dejun porniră la plimbare, în zona Campanellei. Piaţa era la fel de aglomerată, iar ghizii care însoţeau grupurile de turişti încercau să-i ţină în grup, pentru a nu se risipi. Serena avu sentimentul că acolo se mutase Turnul Babel, căci în jurul lor se vorbeau toate limbile pământului. Dar într-o clipă de neatenţie îl pierdu din ochi pe Nicky şi dintr-odată se sperie. Privi disperată în jur şi văzând că fiul ei nu apare, începu să-l strige:

— Nicky, unde eşti? Nicky! strigă ea făcându-şi loc cu braţele, cu picioarele înmuiate de teamă şi cu respiraţia îngreunată. Apoi, auzi un zgomot de parcă ar fi căzut ceva în apă. Auzi vocile unor oameni speriaţi, intraţi în panică… Ea îi împinse disperată încercând să-şi găsească fiul.

— Bietul copil, a căzut în canal…

Cu forţe supraomeneşti, Serena îşi făcu drum printre cei care priveau. Şi îl văzu atunci, înotând calm spre mal.

— O, Doamne, Nicky…

Serena căzu în genunchi şi-i întinse mâna să-l scoată din apă.

— Vezi, mama, ţi-am spus că ştiu să înot.

— Ţi-am spus să fii atent, ca să nu cazi, îi şopti ea printre dinţi.

— Dar n-am căzut, mamă, m-a împins cineva! Suspinând, Serena îl luă imediat şi-l duse spre hotel, temându-se că apa canalului ar putea dăuna sănătăţii copilului.

— Signora Ercoli, ce este cu dumneavoastră? întrebă camerista văzându-i chipul răvăşit. Ce s-a întâmplat cu *povero bambino?* După ce primi explicaţii, fata duse hainele lui Nicky la spălătorie. Serena îi făcu o baie bună, cu toate protestele lui. După ce termină se lăsă să cadă într-un scaun, observând că băiatul luase în joacă toată aventura lui.

— Ţi-am spus să nu te apropii prea mult de mai! îl admonestă Serena.

— Dar m-a împins cineva, mamă, ţi-am mai spus.

— Nu vreau o minciună drept scuză, Nicky!

— Nu este minciună!

Serena privi figura copilului, care părea foarte indignat.

— M-a împins cineva din spate, fost o mână mare. N-am putut să mă controlez, mama. Dar pot să înot, ai văzut şi tu. Însă nu mi-a plăcut apa, este atât de verde când cazi de sus. Serena încercă să-i zâmbească pentru a-l calma.

După cină, ea-i sugeră:

— Ce-ar fi să mergem să vedem cum se fac figurinele de sticlă, Nicky?

Cu ochii mari, copilul urmări cum tijele cu capete înroşite făceau să apară forme ciudate. Serena fu forţată să-l oprească, căci voia să cumpere prea multe figurine ce reprezentau animale.

— O să iau câte una pentru Nonno şi Nonna. Copilul adormi imediat în seara aceea, iar camerista aceea prietenoasă se oferi să-l vegheze, lăsându-i Serenei puţin timp liber. Dar ea nu întârzie prea mult. Când ajunse în

cameră fata o întâmpină cu un zâmbet.

— A dormit, nu mi-a făcut probleme, signora. Serena îl sărută uşor pe frunte dar puştiul se trezi.

— Am văzut-o pe cameristă, mamă, apoi pe bărbatul acela.

— Care bărbat, dragul meu? Dar copilul adormise la loc.

Serena, care nu era prea lămurită, nu mai insistă, dar a doua zi când începu să împacheteze pentru plecare observă că în apartamentul lor fusese cineva, căci sertarele erau răvăşite. Serena se încruntă. Să meargă să discute cu directorul hotelului, să cheme poliţia? Dar asta le-ar fi întârziat plecarea. Constată că nu lipsea nimic. Poate fusese doar un hoţ pe care prezenţa neaşteptată a cameristei îl luase prin surprindere. Părăsi hotelul fără a lua nicio măsură, spunându-şi că va trebui să fie şi mai atentă pe viitor.

Când ajunse la firma care trebuia să-i închirieze maşina, găsi toate problemele rezolvate.

— Rezervorul este plin iar aici aveţi actele şi harta pe care aţi solicitat-o.

Serena întinse harta şi văzu că drumul spre Bardolino era unul fără probleme, era clar marcat şi putea trece prin Verona dacă făcea un mic ocol. Peisajul era minunat şi ea îşi dori să nu fi fost necesar să se concentreze asupra drumului. Serenei nu-i plăcea să conducă o maşină necunoscută dar nu avea încotro. La vreo sută de kilometri de locul de unde plecaseră se auzi un zgomot puternic la motor şi maşina se opri. Serena încercă s-o tragă pe marginea drumului, făcu semn celor care treceau pe lângă ea, dar nimeni nu opri. Într-un târziu opri un camion vechi care abia se mai ţinea.

— *Cosa c'e?* întrebă şoferul.

— M-a lăsat maşina. Puteţi trimite pe cineva s-o remorcheze?

Omul ridică din umeri căci nu înţelegea o iotă.

— Am probleme cu maşina. Puteţi trimite pe cineva s-o remorcheze?

— *Şi, şi,* răspunse omul. El îi spuse că-i putea duce într-un sat din apropiere unde se afla un mecanic bun. Serena nu era prea încântată de idee, dar neavând încotro… Poate că era mai bine să ia legătura cu firma care-i închiriase maşina. Satul despre care era vorba se afla aproape, era un sat foarte liniştit unde apariţia lor stârni multă curiozitate. Proprietarului garajului li se făcu milă de ei, desfăcu capota şi trebălui o mulţime la maşină căci nu-i era clar ce se întâmplase. Deodată el îşi ridică privirea şi exclamă:

— Dumnezeule, puteaţi muri! Le arătă o bucată de metal care după forma ei şi locul în care se afla îl duse la concluzia că totul fusese pus la cale deliberat.

Dar de ce? Cine să facă asta? Serena, care-şi simţea ochii plini de lacrimi nu mai ştia ce să spună.

— Vă repar maşina, signora, nu vă faceţi probleme. Mergeţi cu micuţul, este o cofetărie pe aici, şi beţi o cafea până atunci.

— Cineva a încercat să strice maşina, mamă?

— Ştii cum este la garajele astea, micuţule, vrei o Coca Cola, sau un suc?

Cafeneaua era modestă, dar foarte curată. Se aflau acolo doar doi bărbaţi din sat, care ştiau deja ce se întâmplase, căci veştile proaste se răspândeau cu repeziciune. După două ore, maşina fu gata şi Serena se confruntă cu altă problemă: mecanicul nu avea încredere în cecurile de călătorie, aşa că ea îi plăti cu bani peşin. Erau doar simple coincidenţe, sau cineva îi făcea toate astea intenţionat? Şi de ce?

Capitolul 5

Soarele strălucea sus pe cer, era o căldură toridă, iar Serena şi Nicky se simţeau epuizaţi şi însetaţi.

— Cred că ar fi mai bine să ne oprim undeva să bem ceva răcoritor, să mâncăm o îngheţată, poate, ce zici? Serena îi îndepărtă bretonul umed de transpiraţie, observând că puştiul era foarte îmbujorat. O să căutăm un hotel onorabil, să facem un duş. Ajunseră într-o piaţă în care găsiră un hotel cu un aspect oarecum decent, care

avea cofetărie şi cafenea.

— Spală-te pe mâini, dragul meu, îi spuse Serena, apoi comandă câte o oranjadă şi omletă cu ciuperci şi şuncă, apoi îngheţată pentru Nicky, iar pentru ea o salată de fructe. Se simţiră mult mai bine după ce mâncară, gata să facă faţă restului călătoriei. Bardolino era o localitate frumoasă şi Serena căzu sub vraja ei imediat ce ajunseră în piaţa oraşului. Se aflau acolo case vechi, în stil renascentist, cu obloane de lemn şi uşi cu grilaje de fier forjat. Magazinele abundau de mărfuri şi Serena nu putu să nu se oprească în câteva dintre ele înainte de a întreba de casa Ercoli. Dar nu avea prea mult timp la dispoziţie, aşa că porni spre casa Ercoli care era ţinta finală a peripeţiilor ei. De fapt, vila se afla undeva între Bardolino şi Garda. Conducând încet, ea remarcă şi alte case aflate în spatele unor grădini luxuriante, bine ferite de ochii indiscreţilor.

— Priveşte, mamă, uite, acolo este scris numele nostru! Nicky se aplecă pe fereastra maşinii, arătând spre porţile mari din fier forjat care se aflau între două coloane terminate într-o coroană făcută din frunze şi ciorchini de viţăemblema casei Ercoli. Cu inima bătând puternic, Serena o luă pe drumul care o duse în cele din urmă la casa Ercoli.

— O, mamă, este o casă nemaipomenită! exclamă Nicky. Era într-adevăr o casă impresionantă. Ca la majoritatea caselor italieneşti, ferestrele aveau obloane care să le protejeze de căldura excesivă. Cu trei etaje, casa era de un alb strălucitor, cu excepţia uşii imense de stejar din centru: geranii roşii se aflau din abundenţă. Acolo unde se oprea drumul, se afla o statuetă din marmură albă care ţinea în mâini o cupă din care ţâşnea apă.

— Vino, mamă, să intrăm. Nicky sări din maşină şi o ajută apoi şi pe ea să coboare. Serena trase aer în piept, îşi aranjă rochia, îşi netezi părul şi îndreptându-şi umerii, porni spre uşa cea mare. Nu era închisă şi se treziră într-o curte interioară în care se aflau flori şi fântâni. Totul era atât de frumos şi Serena se simţi dintr-odată mai calmă.

Nicky nu se putea abţine şi admira totul. Serena găsi un clopot de fier şi după ce sună aşteptă aparent calmă, deşi inima îi bătea necontrolat. După un timp, uşa cea mare fu deschisă de un bărbat cu părul grizonant. După jacheta pe care o purta, ca şi după aerul lui plin de solicitudine, realizară că era un servitor al casei Ercoli.

— *Buon giorno. Io sono signora Ercoli...* începu Serena. Faţa omului se lumină dintr-odată şi văzându-l pe Nicky ochii i se umeziră.

— *Şi, entri, prego.* După ce se mai uită o dată la Nicky, omul se întoarse şi îi conduse spre un hol foarte mare. Totul era splendid, mobilierul, covoarele, draperiile, toate erau dovada opulenţei. Îl urmară pe om şi observară în trecere alte încăperi luxoase, cu marmură pe jos, cu piese antice de decor. Pereţii erau lambrisaţi, candelabre de argint îşi aruncau razele în mijlocul mesei lungi de mahon. Când trecură pe lângă una din camerele mai mici, o fată care citea o revistă se ridică, iar servitorul i se adresă cu politeţe:

— Aceasta este signora Ercoli, şi fiul dânsei, domnişoară.

— Mulţumesc Enzo, spuse fata şi o examină cu o privire rece pe Serena.

— Urmaţi-mă, vă duc la domnul şi doamna Ercoli.

— Fata asta nu prea ne place, mamă, nu-i aşa? întrebă Nicky în şoaptă, ca aceasta să nu-l audă.

— Nicky, nu este frumos să faci astfel de comentarii!

Cei doi îi conduseră spre grădina care se întindea până la marginea unui lac. Serena îşi plimbă ochii peste grădinile în trepte care se înclinau lin, amestecându-se cu mărăcinişuri dese şi pajişti înverzite, presărate cu narcise. Într-o parte, se afla o uşă care dădea spre o terasă mică, izolată, ca o odăiţă în interiorul unui întreg parc. Această verandă se mărginea cu o seră şi prin sticlă se vedeau iasomia căţărătoare, un lăstar de viţă şi multe fotolii ademenitoare, de rafie. Grădina avea mobilier de pai, iar pe unul dintre şezlonguri văzură un bărbat de vreo şaizeci de ani. Bărbatul semăna foarte bine cu cei doi fii ai lui şi

chiar şi acum, la vârsta pe care o avea, trăsăturile lui erau încă armonioase. La vederea celor doi musafiri el dădu să se ridice, dar femeia mică de statură care se afla lângă el îl opri. Şi ea avea părul încărunţit dar părea mai tânără. Serena se îndreptă spre ei şi le întinse mâna, dar signora Ercoli o sărută pe ambii obraji, după care îl îmbrăţişă pe Nicky.

— *Ciao, piccolo mi-o. Come sta?* Spre uimirea ei, Serena observă cum Nicky sărută mâna bunicii sale.

— *Ciao, Nonna.*

Bunica îl trase la pieptul ei, îl sărută din nou, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce bine semeni cu tatăl tău, când era de vârsta ta! Nicky nu făcu nicio încercare de a se elibera din braţele bunicii, dar când aceasta îi dădu drumul se îndreptă spre bătrânelul din şezlong.

— *Ciao, Nonno.*

De data asta, Nicky se înclină în faţa bunicului, apoi se aruncă în braţele lui.

Serena simţi că ochii i se umplu de lacrimi. Acum, totul i se păru altfel, meritase efortul. Problemele pe care le întâmpinase, drumul lung, oboseala, totul fu dat uitării datorită fericirii pe care sosirea lor o produsese.

— Avem atâtea de discutat, dar mai întâi să beţi un ceai, să vă odihniţi, să mâncaţi.

Enzo apăru cu o tavă cu nişte ceşti de ceai.

— Pe signora Ercoli o s-o cazez în camera cu trandafiri, iar pe băiat într-una apropiată de cea a mamei sale.

— Mulţumesc Enzo, dar nu este un copil mic să aibă nevoie permanent de mama sa. Trebuie să înveţe ce înseamnă să faci parte din Casa Ercoli.

Nicky se uită la Serena căci nu prea înţelesese ce voia să spună Nonna.

— Nicky are doar şapte ani, Nonna. Este pentru prima oară aici, în Italia, aş vrea să stea mai aproape de mine. Serena spuse toate acestea pe un ton care nu suferea contrazicere.

Ea îşi aminti că trebuia să se confrunte şi cu cei doi cumnaţi ai ei, Roberto şi Lucia, mai ales Lucia. Nonno începuse să discute liniştit cu Nicky.

— Dar unde sunt toţi strugurii din care faceţi vinul? întrebă copilul.

— Nu se află aici, micuţule. Vezi dealurile de acolo? Sunt pline cu viţa noastră.

— Mergem să le vedem, Nonno?

— Desigur, Nico, curând ne mutăm cu toţii acolo, să lucrăm la vie. De fapt, acolo este mult mai plăcut vara.

— Vom dormi în colibe?

— A, nu, avem o casă acolo, destul de confortabilă.

— *Cară,* roag-o pe Maria să te ajute să despachetezi, îi sugeră *signora* Ercoli Serenei. Oare Maria făcea parte din personalul casei? De parcă ar fi citit gândurile Serenei, femeia continuă: Maria Donatti este fiica unor buni prieteni.

Auzind aceste vorbe soţul ei suspină adânc, apoi izbucni subit într-o tuse care o îngrijoră pe soţia lui. Camera cu trandafiri era o încăpere superbă, cu tapet bej pe care se aflau trandafiri roz. Un balcon mic dădea spre grădină şi lac.

Soarele apusese şi încăperea ei se mai răcorise. Serena făcu un duş, apoi îmbrăcă o rochie albastră, punându-şi chiar şi brăţara pe care o primise de la Gino. Îl îmbrăcă şi pe Nicky cu o cămaşă cu cravată, iar puştiul declară că murea de foame. Coborâră împreună în livingul unde erau aşteptaţi.

— Te-ai odihnit bine, Serena? întrebă Nonna cu ceva mai multă căldură în glas. *Signor*ercoli stătea pe un fotoliu, iar genunchii îi erau acoperiţi cu un pled.

— A, ai şi apărut? Serena se întoarse căci recunoscuse vocea aceea dură şi neplăcută.

— Da, Lucia, am venit după cum ţi-am spus, pentru ca Nicky să-şi cunoască bunicii. Serena nu făcu nicio încercare de a-şi săruta cumnata.

— Fiind bătrâni sunt uşor de dus de nas, mai ales că nu au alţi nepoţi. Dar într-o zi te vor întreba de ce Gino a

ţinut secretă această căsătorie şi faptul că avea un fiu. De ce n-ai venit să-i vezi până acum? Oare n-ai venit pentru partea de moştenire? Nu te obosi să te stabileşti aici, Serena, nu vei reuşi!

— Încetează Lucia! Serena este binevenită în casa mea atâta timp cât îi face plăcere să stea, se auzi glasul bunicului. Faţa bătrânului era neagră de furie şi pentru un moment chiar Lucia se întrebă dacă nu mersese prea departe.

Serena se aşează lângă soacra ei şi încercă să repare efectele intervenţiei Luciei. De fapt nu voia ca fiul ei să sesizeze toate astea. Încet, o întrebă pe bătrână: O să-l vedem şi pe Roberto, Nonna?

— Poate, el este foarte ocupat cu viile sau cu vinderea vinului. Nu-l prea vedem nici noi. Era clar că femeia îi simţea lipsa. Dar spre uimirea ei, Serena înţelese că Gino venea destul de des în casa părinţilor. Cum reuşise să ţină secretă căsătoria lor? Descoperise cu durere că Maria Donatti fusese o foarte apropiată prietenă a lui. După masă, Enzo le aduse cafea şi lichior. Lui Nicky îi oferiră ceai cu gheaţă, dar băiatul ceru o Coca Cola.

— Acum nu avem, dragul meu, dar mâine Enzo îţi va cumpăra.

— O să-l răsfeţi, mamă, spuse Lucia.

— Am mult timp de recuperat cu el, Lucia. Aceasta ridică din umeri cu indiferenţă.

Când se duse la culcare, Serena nu putu să nu se întrebe dacă şi Roberto o va urî la fel de mult ca Lucia.

— Mamă, am văzut nişte copii în grădină. Pot să mă joc şi eu?

— Desigur, dragul meu, dar să nu faceţi prea multă gălăgie, bunicii nu s-au trezit încă.

Dar când coborî Franco Ercoli, ajutat de un valet, fu dezamăgit de faptul că nepotul lui nu era acolo să-l întâmpine.

— Nu-mi place să se joace cu băieţii servitorilor, pot avea obiceiuri proaste pe care Nico nu vreau să le deprindă. Era ceva cu care Serena nu se mai confruntase

până atunci. Ea ştia că italienii sunt foarte prietenoşi şi abia aşteaptă să se bucure de o nouă cunoştinţă. Dar desigur, ea se întâlnea pentru prima oară cu un reprezentant al nobilimii producătorilor italieni de vinuri!

— Este un copilaş, Nonno, are nevoie de alţi copii cu care să se joace. Adulţii îl plictisesc, *capisci?* Dar se îndreptă spre locul în care se afla Nicky şi-l chemă.

— Vino să-ţi saluţi bunicii, dragule. Pe moment, băiatul ar fi vrut să protesteze, dar fugi spre bunicul lui şi-l sărută.

— *Ciao,* Nonno, *come sta?*

— *Bene,* Nico. Copiii aceia n-ar trebui lăsaţi în grădină, nu te poţi juca cu ei.

— Dar, Nonno…

Bunica îl atinse uşor pe umăr.

— Vino, Nico, o să-ţi arăt grădina. Am diferite ascunzători acolo.

— Pot veni şi eu? întrebă Serena care abia aştepta să scape de bătrânul acela prea plin de el.

Petrecură o oră plăcută în acea grădină imensă. Oriana Ercoli le arătă cuiburile păsărilor.

— Curând vor avea pui, Nico. Hai să vedem dacă găsim, cum îi spuneţi voi… a, da, broasca ţestoasă. Trăieşte de mulţi ani în piscină. A fost preferata lui Gino, iar acum fiul lui se joacă cu ea, şopti Oriana către nora ei.

— Mă bucur mult că am reuşit să-l aduc să-l vedeţi, doamnă. Aş fi vrut s-o fac mai devreme, dar…

Femeia suspină şi dădu din cap cu tristeţe.

— Nu ştiu de ce a procedat Gino aşa. Iar Roberto şi Lucia nu mi-au spus nimic despre ce au găsit în Anglia. Cred că ei te învinuiesc de ceva, draga mea, dar eu gândesc altfel. Femeia îi surâse Serenei. Dar înainte ca Serena să poată spune ceva, fură întrerupte de vocea aspră a Luciei.

— Aici erai, mamă? Bucătarul vrea să te întrebe ceva.

Şi în zilele următoare, Serena observă că de câte ori încerca să aibă o discuţie cu vreunul din socrii ei, Lucia intervenea la momentul oportun, zădărnicind totul. Nicky

îşi urmărea cu ochii mari mătuşa şi se vedea clar că se temea de ea. Pentru a mai scăpa copilul din acea atmosfera tensionată, Serena anunţă la cina din acea seară:

— Aş vrea să-l duc pe Nicky la plimbare, în Garda, pe lac, poate.

Nicky se arătă fericit, iar seara, înainte de culcare, o strigă pe Serena care răsufla uşurată că mai trecuse o zi în casa Ercoli:

— Mamă, acolo mergem mâine? întrebă copilul de pe balcon, arătând spre partea în care se afla lacul. Vino să vezi…

Deodată, Serena auzi un zgomot de parcă s-ar fi prăbuşit ceva şi din doi paşi fu la marginea balconului, tocmai la timp pentru a-şi prinde copilul. Spre disperarea ei, ea văzu că partea stângă a balustradei balconului de fier forjat se desprinsese şi atârna deasupra unei alei. Serena puse copilul în pat, cu genunchii tremurând. Acesta îi spuse speriat:

— Mamă, nici n-am atins balconul! Balustrada s-a rupt chiar când am pus piciorul în balcon. Copilul se agăţă de bluza Serenei: Mamă, puteam să cad, nu-mi place prea mult Italia asta… de fiecare dată mi se întâmplă câte ceva.

— Sper că este o întâmplare, Nicky, şi că-l vor repara imediat. Oricum, vom pleca mâine la plimbare şi vei uita acest incident. Serena rămase cu el pentru a se asigura că băiatul adormise. După ce-l înveli, Serena se îndreptă spre balconul a cărui balustradă căzuse, vrând să constate ce se întâmplase de fapt. Şi când examină cu atenţie bara care fixa balustrada în perete, abia îşi înăbuşi un strigăt. Aceasta fusese desfăcută. Desigur, fusese o tentativă de a face ca balconul să devină nesigur. Cineva încercase să-i ucidă fiul, în mod deliberat. Serena îşi spuse că Nicky nu trebuia să ştie asta. Se simţi cuprinsă de disperare şi dezolare şi începu să străbată încăperea cu paşi mari. Ce trebuia să facă? Oare ea făcuse vreo greşeală? Trebuia să le spună socrilor săi despre temerile ei? Atunci îşi aminti de bătrânul Enzo şi se hotărî să-i spună lui. Se năpusti pe

scări, spre bucătărie, unde omul îşi lua cina.

— Signora, ce s-a întâmplat? întrebă Enzo ridicându-se.

— Îmi pare rău că vă întrerup cina, dar sunt foarte speriată. Este vorba despre balconul de la camera lui Nicky, începu ea răsuflând cu greutate. Când Nicky a vrut să iasă pe balcon în seara asta, un colţ s-a prăbuşit şi abia l-am putut salva.

Omul păli.

— M-am dus să verific eu totul după ce copilul a adormit. Cred că balustrada de fier forjat a fost slăbită intenţionat.

— *Madre mia,* murmură omul, este aşa cum m-am aşteptat. Apoi, de parcă şi-ar fi amintit deodată cine era Serena, îi spuse: o să pun pe cineva să-l repare, *signora,* ca să nu mai facă probleme.

— Dar cine…? începu Serena, iar omul ridică o mână în sus semn că trebuia să se oprească.

— Casa este destul de veche, signora, iar lucrurile vechi încep să cedeze.

Serena se ridică muşcându-şi buzele, mai nedumerită decât venise.

— Bine, Enzo, las totul în seama dumitale. Din glasul ei se vedea clar că nu era mulţumită de răspunsurile lui. Servitorul cel bătrân o urmări cu ochi tulburaţi cum pleacă.

Dimineaţa următoare Serena constată că Nicky nu mai era neliniştit de incidentul din ajun.

— V-am umplut rezervorul maşinii, *signora,* îi spuse Enzo. Vă rog, fiţi foarte atentă.

— Aşa voi face, Enzo, mulţumesc pentru sfaturi. Când se întoarse să plece spre maşină, Enzo îi spuse:

— Signora am uitat să vă dau scrisoarea asta, a venit de dimineaţă.

Serena recunoscu bucuroasă scrisul lui Lettie.

— Mulţumesc, Enzo, zise ea grăbindu-se spre maşină. Deschise scrisoarea lui Lettie care-i scria:

N-am dat adresa ta Daniellei, i-am spus că dacă are

vreun mesaj ţi-l voi trimite eu. Sper că te simţi bine, draga mea, şi că totul este aşa cum te-ai aşteptat. Eu mă descurc destul de bine cu Walter. Scrie-mi când ai puţin timp.

Nu fără oarecare dezgust, deschise şi scrisoarea de la Danielle. Aceasta nu spunea nimic despre avort, nu avea nici regrete, cât despre înapoierea banilor, nici vorbă! Danielle îi scria despre o călătorie în Franţa pe care intenţiona s-o facă împreună prietenii. Era o scrisoare caracteristică surorii ei. O rupse dezgustată şi se duse să-l cheme pe Nicky.

Capitolul 6

Călătoria de la Bardolino la Garda nu dură mult. Era încă devreme, în localitate nu începuseră să sosească turiştii, dar străzile erau pline de camioane care transportau marfă spre hotelurile de pe malul lacului.

— Să găsim un loc de parcare, nu? zise Serena.

Ea coborî geamul maşinii şi scoase capul să întrebe unde era o parcare apropiată. Lângă ea se afla un camion, iar şoferul acestuia, un tânăr, se pierdu când văzu o femeie blondă, atât de frumoasă. După ce îi dădu indicaţiile necesare, el o invită la o cafea.

Spre uimirea ei, Serena îl văzu pe Nicky aruncându-i o privire mustrătoare tânărului. Băiatul încerca să-şi protejeze mama! După ce parcară maşina, porniră pe aleile pietruite, trecură pe sub arcadele vechi de piatră, fascinaţi de zgomotul străzilor, de farmecul magazinelor. Se aflau expuse fructe proaspete şi legume, peşte din soiuri mai ciudate, pe tarabe, se aflau expuse haine frumos colorate sau încălţăminte din piele fină. Toate acestea erau învăluite în aromele mâncărurilor care se vindeau tot pe stradă, şi care se împleteau cu aroma cafelei proaspete. Şi peste tot se aflau italieni cu poşete de pai, pline de cumpărături, sau stând la soare în pieţele mici. Lui Nicky îi plăcea ceea ce vedea şi Serena îşi spuse că pe zi ce trecea el devenea tot mai italian. Singurul lucru care-i displăcea era faptul că oamenii se opreau să-l mângâie şi să-l sărute pe obraji.

— *Bello, bello ragazzo.* Atunci, el roşea şi se încrunta.

— Nu-ţi face probleme, Nicky, este plăcut să fii iubit de toată lumea.

Băiatul îşi ştergea faţa cu dosul palmei.

— Nu-mi place să fiu sărutat de necunoscuţi, spunea el.

— Hai să mâncăm o îngheţată, vrei? Serena aşteptă cu multă răbdare până când băiatul îşi alese felurile de îngheţată pe care le dorea.

După ce terminară îngheţata, Nicky o rugă să-l ducă la malul lacului. Dar pe când îşi lua poşeta, Serena observă figura unui bărbat care îi părea cunoscut. Sigur îl mai văzuse o dată! în avion, sau la Veneţia? Nu, nu putea fi sigură, căci italienii semănau mult între ei, dar pe acest bărbat îl remarcase pentru înălţimea lui neobişnuită pentru un italian. Serena ridică din umeri şi trecu mai departe. Nicky fu foarte entuziasmat la vederea lacului şi a numărului mare de vaporaşe, bărci sau hidrobiciclete şi îi propuse Serenei să închirieze una.

— Altă dată, dragul meu, spuse Serena, acum aş vrea să luăm prânzul la unul dintre restaurantele de pe malul lacului. Se aşezară la o masă care îi dădea lui Nicky posibilitatea să urmărească bărcile şi vaporaşele de pe lac. În jurul lor, lumea se bucura de acea zi frumoasă şi de mâncarea gustoasă pe care o oferea restaurantul. Serena îşi ridică faţa spre soare pentru ca tenul ei să capete culoarea piersicii, în timp ce tenul măsliniu al lui Nicky se închidea tot mai mult la culoare, cu fiecare zi care trecea. Comandară o cremă de ciuperci, apoi ravioli şi ca desert o prăjitură cu migdale, tortiglione, care-i plăcea lui Nicky. Serena bău un vin uşor, Soave, iar Nicky Coca-Cola, într-un pahar cu multă gheaţă.

— Iar acum aş vrea să stau puţin la soare, Nicky, să nu te depărtezi de locul acesta, da?

— Nu, mamă, îi promise el şi se îndreptă spre malul lacului unde un grup de băieţi pescuia cu undiţe improvizate. Serena auzi strigătul de bucurie când Nicky prinse şi el un peşte cu o undiţă împrumutată de unul dintre copii. Simţi că ar putea aţipi foarte uşor, dar era

prea riscant s-o facă. Era conştientă că nu trebuia să-l scape nicio secundă din ochi pe copil, dar abia avea puterea să se mişte.

— Nicky, vino! îl strigă ea, iar copilul ridică exasperat din umeri, apoi după ce-şi luă rămas bun de la copii reveni la ea.

— Mamă, ne distram atât de bine!

— Ştiu, dragul meu, dar trebuie să ne întoarcem şi drumul este destul de aglomerat.

— A fost grozav, mamă, spuse Nicky care nu uita partida de pescuit.

— A fost, Nicky, spuse Serena gândindu-se că poate Lucia va fi mai bine dispusă când vor ajunge ei acasă. Ceva din atitudinea Luciei o îngrijora. Chiar şi când îl privea pe Nicky, aceasta lăsa clar să se vadă că nu-l plăcea. Niciodată n-o voi ierta pentru că a sugerat că Gino m-a considerat prostituată, îşi spuse Serena.

— Nonno, i-am cumpărat un cadou lui Lettie, spuse Nicky fericit, cu pachetele în braţe. Dar când ajunse la fotoliul bunicului, în locul acestuia fu surprins să găsească un bărbat înalt, brunet, pe care el îl confundă pentru o clipă cu Gino.

— Tata? Nicky pufni în plâns dar se opri când observă că bărbatul nu era tatăl lui, ci un bărbat care semăna foarte mult cu acesta. Lăsă umerii în jos şi se întoarse uluit spre Serena.

— Nu este… am crezut că e tata, şopti el. Serena îl îmbrăţişă.

— Ştiu dragul meu, dar Roberto este fratele tatălui tău, îi spuse Serena printre lacrimi.

— *Ciao* Nico, eu sunt unchiul tău, Roberto. Vocea bărbatului, care semăna atât de mult cu vocea lui Gino, îl făcu pe băiat să ridice ochii încă înlăcrimaţi spre el. Bunicul nu este aici, poţi să-mi arăţi mie cadoul pe care l-ai cumpărat pentru Lettie.

— Dar tu n-o cunoşti pe Lettie!

— Am cunoscut-o, Nicky, te-am văzut şi pe tine.

— Eu nu-mi amintesc asta!

— Tu dormeai atunci, Nico, dar mama ta mi-a dat voie să te văd. Atunci am cunoscut-o şi pe Lettie.

Încă neîncrezător, Nicky încercă să-i zâmbească.

— Este foarte frumos darul pentru Lettie, sunt sigur c-o să-i placă.

— Am cumpărat şi bomboane pentru copiii care erau ieri în curte, dar cred că bunicul nu le-a mai dat voie să vină aici.

— Nu-i nimic, o să le spun eu să vină.

— Mulţumesc mult, unchiule.

Roberto îl luă în braţe şi-l aşeză pe genunchi.

— Spune-mi, Nico, cum ţi se pare Italia?

— Grozavă, astăzi a fost nemaipomenit la Garda, nu-i aşa, mamă?

— Dar Casa Ercoli? îţi place aici?

Nicky ezită un moment, de parcă n-ar fi fost prea sigur de răspuns.

— Da, îmi place, dar cred că este foarte veche. Balustrada balconului de la camera mea s-a rupt şi era să cad de la înălţime. Mamei i-a fost teamă, dar eu nu m-am speriat prea tare, adăugă el mândru.

— Balconul? Cum se poate? Roberto o privi pe Serena.

— Da, aşa este, l-am prins pe Nicky la timp, altfel… Oricum, aş vrea să discutăm problema asta.

— Eu mi-aş dori două lucruri, să merg cu barca şi să văd o vie adevărată, acasă nu avem aşa ceva.

— Este o dorinţă care se poate îndeplini foarte uşor, Nico. La vie vom pleca săptămâna viitoare, dar cu barca te pot duce chiar mâine.

— Ai o barcă cu motor? întrebă Nicky cu ochii mari.

Serena se schimbă la faţă. Oare era cazul să rişte, să lase copilul cu Roberto? Oare toate accidentele fuseseră premeditate, maşina, căderea în canal la Veneţia, balconul? Serena îşi trecu degetele prin părul des. Oare era totul numai în închipuirea ei? Serena nu se putea împăca cu acele priviri pline de ură pe care i le arunca Lucia. Şi poate nici lui Roberto nu-i convenea să mai apară

un moştenitor cu care să împartă averea familiei. Chiar dacă era aşa, el îşi ascundea sentimentele mult mai bine decât sora lui.

— Mergem, mamă? Mergem cu unchiul Roberto cu barca?

Văzând că Serena ezită, Roberto susţinu rugămintea lui Nico.

— Veţi fi în siguranţă cu mine, *cognata.* Este o ambarcaţiune minunată.

Oare el îi citise gândurile? Realizase că ea se temea pentru viaţa fiului ei?

— Sigur că vom merge. Mulţumim pentru invitaţie, Roberto.

— Vă rog să fiţi pregătiţi mâine devreme, ca să nu înceapă căldura. Apoi, Roberto începu o altă discuţie cu Nico, despre bărcile pe care acesta le văzuse pe Tamisa.

În aceeaşi seară, când terminară cafeaua şi lichiorul, Roberto se ridică şi-i întinse mâna.

— Te invit la o plimbare în grădină, Serena, avem multe de vorbit. Pe moment, ea vru să-l refuze, dar văzând o provocare în ochii lui, îl urmă.

Era o seară foarte frumoasă. Cerul era de un albastru siniliu, fără nori, plin de stele care păreau atât de aproape încât aveai impresia că dacă întinzi mâna le poţi atinge. Nu se simţea nicio adiere iar florile din grădină umpleau aerul cu felurite miresme. Se auzea doar susurul celor două fântâni din centrul grădinii. Spre surprinderea ei, Serena deveni dintr-odată conştientă de prezenţa masculină de lângă ea, de mirosul after-shave-ului acestuia, de aroma ţigărilor pe care le fuma.

— Ce plăcută este această grădină, spuse ea ridicându-şi faţa spre cerul înstelat, fără a dori să tulbure tăcerea. Roberto se opri, o privi o clipă, de parcă ar fi vrut să descopere ceva, un adevăr de care nu era sigur.

— Cred că ne-am înşelat toţi în privinţa ta, Serena, începu el cu un ton solemn. Te-am invitat aici ca să-mi cer scuze.

Serena se întoarse uimită spre el, iar el îi luă mâna,

trase aer în piept apoi continuă:

— Am greşit toţi. Când am aflat de căsătoria lui Gino, de la cineva care lucrează la birourile noastre din Londra, căsătorie pe care el ne-a ascuns-o atâţia ani, am gândit tot ce era mai rău despre femeia pe care fratele meu o ţinea ascunsă. Am considerat că nu era demnă de noi. Apoi, am aflat despre aventurile lui în Anglia, mai ales despre fata cu care a murit în accident…

Pe când îşi continuau plimbarea pe aleile parcului, iar tufişurile de trandafiri le atingeau umerii, Serena fu tentată să-i spună despre Danielle şi sarcina ei. Dar nu avea sens să mai întineze amintirea lui Gino, de ce să producă şi mai multă durere familiei lui?

— Atunci, ţi-am spus acele lucruri îngrozitoare, pentru care îmi pare rău şi-mi cer scuze încă o dată. M-am gândit că poate copilul nu este al lui Gino, asta până când l-am văzut atunci, dormind. Îmi pare rău pentru felul în care am gândit, şi pentru tot ce a făcut fratele meu. A fost un prost.

— Acum totul este de domeniul trecutului, Roberto, aşa că te rog încearcă să uiţi. Eu am făcut-o deja.

— Trebuie să rămâi aici cu noi, în Casa Ercoli, Serena.

— Să stau aici? Nu se poate, Roberto, am casă, serviciul, pe Lettie. Iar Nicky merge la şcoală acolo, nu pot să rămân. Am venit aici doar în vizită.

— Dar Nico este nepotul nostru, nu mai există alţi moştenitori, *capisci?*

— Tu şi Lucia sunteţi destul de tineri ca să aveţi copii, insistă ea. Iar în timp ce vorbea se întrebă cum nu se căsătorise un tânăr atât de atrăgător ca el. Probabil că avea treizeci şi cinci de ani.

— În acest caz, trebuie să laşi băiatul cu noi. Serena se înfurie.

— Niciodată! Nicky este prea mic pentru a rămâne şi fără mamă. Niciodată nu-mi voi părăsi copilul. Serena se înfuria tot mai tare pe măsură ce vorbea şi dintr-odată, toată frumuseţea serii pieri. Cum puteau să se gândească

măcar că ea le-ar da de bunăvoie copilul? Serena încercă să se controleze, să evite a-i spune că se temea pentru siguranţa lui Nico, dar reuşi să se abţină în cele din urmă, de teamă că, poate, incidentele fuseseră cu totul întâmplătoare. Dar dacă nu era aşa, şi Roberto avea aceleaşi sentimente ca Lucia, dar fiind mai deştept putea să le mascheze mai bine? Serena se simţi dintr-odată foarte singură. Lăsă umerii în jos şi simţi că-i lipsesc sfaturile înţelepte ale lui Lettie, sau ale lui Walter. Aici se simţea ca un prizonier în tabăra inamică. Roberto îi atinse uşor braţul.

— Te rog, Serena, n-aş vrea să ne certăm. Stai cât de mult poţi, totul se poate rezolva până pleci. Ai vrea să vezi vreun loc anume mâine? Barca mea îţi stă la dispoziţie.

— Oriunde este la fel de frumos, Roberto.

El zâmbi şi Serena îşi spuse că ar vrea să-l vadă zâmbind mai des pentru că atunci când o făcea, trăsăturile i se destindeau şi el părea mult mai tânăr. Când ajunseră din nou în casă, el le spuse părinţilor despre plimbarea de a doua zi, iar Serena îi aruncă o privire Luciei. Ceea ce văzu pe figura acesteia o făcu să se înfioare.

Soarele era deja sus pe cer, iar ei se grăbiră spre fundul grădinii de unde trecură pe un mic debarcader unde era ancorată barca lui Roberto. Mirosea a unsoare şi a vopsea proaspătă, când Roberto deschise uşile mari ale şopronului în care ţinea barca.

— Mamă, vezi cât este de mare şi frumoasă?

— Am făcut toate pregătirile, am luat hrană şi apă, le spuse Roberto conducându-i spre barcă. O

ajută pe Serena să urce la bord, apoi pe Nicky. Serena se hotărâse după îndelungi ezitări să se îmbrace în pantaloni albi şi un tricou alb cu negru. Fusese foarte atentă să nu-i deranjeze pe membrii familiei, căci ştia că ei mai ţineau doliu. Oricum, Serena nu-şi făcea probleme, ştia că negrul mergea foarte bine cu tenul ei alb. În lumina soarelui, părul ei strălucea ca argintul topit şi Roberto abia se mai putea abţine să n-o privească. Roberto porni motorul şi barca ţâşni lăsând în urmă o dâră de spumă.

Serena nu-şi putea lua ochii de la Roberto. El era îmbrăcat în alb, ceea ce-i accentua tenul măsliniu. Curând intrară pe lac, iar vântul spulberă părul Serenei, ducându-i-l spre spate, iar ea îl prinse cu o eşarfă de şifon pentru a nu-i mai cădea în ochi. Nicky, cu ochii strălucind de emoţie, nu se putea sătura de peisajul care se deschisese în faţa lor. Roberto îi puse pe cap o şapcă, cu care îi acoperi chiar şi un ochi, făcându-l să semene cu un pirat, se gândi Serena. Pe lac se aflau multe tipuri de ambarcaţiuni, unele pline cu turişti; bărci de pescari, comercianţi care-şi transportau mărfurile la hoteluri, iahturi, bărci cu pânze.

— Traversăm lacul Garda, iar dacă vom avea timp vom şi înota la întoarcere, ce zici, Nicky?

— O, ar fi minunat, mi-am pus şi slipul cel nou, anunţă Nicky, iar Serena îl văzu pe Roberto zâmbind la vederea unor chiloţei atât de mici.

— Pot să conduc şi eu barca, unchiule? Zâmbind, Roberto puse mânuţa copilului pe volanul bărcii.

Văzându-l atât de fericit pe Nicky, Serena avu o strângere de inimă: băiatul ei simţea nevoia unui tată, asta era clar.

Roberto, care n-o scăpa nicio secundă din ochi, o întrebă:

— Să oprim aici, Serena, la Mâlcesine? Cred c-o să-ţi placă. Serena încuviinţă, iar Roberto trase la mal între alte ambarcaţiuni. Serena fu încântată de ceea ce văzu. Roberto îi arătă castelul medieval care domina un mănunchi de case aflate pe marginea lacului, dincolo de care începea muntele.

— Este castelul Scaliger, îi spuse Roberto. Iar acolo este Monte Baldo. Vino, Serena. Roberto luă mâna lui Nicky şi-i conduse pe o alee pietruită care ducea spre o zonă de promenadă cu multe cafenele şi restaurante. Nicky se opri la magazinele care vindeau cele mai minunate jucării, neputând să reziste la vederea lor, iar Roberto îi cumpără toate jucăriile pe care copilul le ceru.

— Nu-l răsfăţa prea mult, zise Serena.

— Am de recuperat mulţi ani pe care i-am pierdut din

viaţa copilului. Nicky îl prinse de mână fericit.

— Zio, îţi mulţumesc mult pentru toate darurile.

— Mă bucur că ţi-au plăcut, Nico, iar acum trebuie să alegem ceva şi pentru mama.

— Da, unchiule, te rog, ştiu că ea nu are evantai. Ce frumoase sunt cele de acolo, unchiule!

Într-adevăr, vitrina unui magazin era plină de evantaie de toate culorile şi dimensiunile.

— O, nu, Nicky, n-ar fi trebuit… interveni Serena.

— Vino, Serena, sau vrei să aleg eu pentru tine? îi spuse Roberto.

Serena văzu preţurile evantaielor şi i se părură exorbitante.

— Aş vrea unul negru, spuse ea alegându-l pe cel mai ieftin.

— Nu, vreau să-ţi alegi ceva mai frumos, insistă Roberto. În cele din urmă, ieşiră din magazin cu un superb evantai de mătase, cu pietricele colorate montate în mânerul de fildeş. Deschis arăta ca o coadă de păun.

— Mulţumesc, Roberto, este foarte frumos, murmură Serena.

Roberto care putea s-o privească în voie îşi spuse că ochii ei străluceau ca două stele.

— A fost plăcerea mea, doamnă, îi spuse el zâmbind iar Serena se gândi că trecătorii care-i vedeau pe toţi zâmbind fericiţi îşi închipuiau poate că ei formau o familie ieşită la plimbare. Aleseră un hotel mai retras pentru a bea cafeaua. Serena ştia că lui Nicky i-ar fi plăcut un altul, care se afla mai aproape de apă, dar copilul se consolă cu îngheţata pe care o mâncă aici, servită într-o cupă elegantă, cu picior foarte înalt. Serena se întreba ce o făcea să se simtă afectată de prezenţa acestui bărbat.

Roberto le arătă ruinele castelului Rocca, ridicat în secolul doisprezece, iar Serena observă cu câtă plăcere vorbea Roberto despre lacul acesta şi tot ce se afla pe malurile lui; lacul era mândria lui, casa lui, locul în care copilărise. Roberto îi conduse spre terasa restaurantului, care se afla undeva la malul lacului, unde viţa de vie

creştea deasupra meselor din fier forjat vopsite în alb. Cu multă răbdare, Roberto îl ajută pe copil să-şi aleagă felurile de mâncare preferate.

— Aş vrea o salată pentru început, unchiule. Apoi, o supă englezească. Nicky nu ştia să citească prea bine, iar Serena fu surprinsă de răbdarea cu care Roberto îl ajuta să descifreze slovele.

Serena ceru aceleaşi feluri şi nişte fructe.

— Iar vinul?

— Va fi alegerea ta, spuse Serena.

Desigur, Roberto începu cu nişte paste. Serena era uimită că italienii începeau toate mesele cu paste dar reuşeau să-şi păstreze silueta. Când ajunseră la cafea, Roberto îl lăsă pe Nico să se joace cu copiii de la mesele învecinate.

— Am observat că Nico nu prea vorbeşte de tatăl lui.

Serena simţi că inima începe să-i bată mai tare.

— Este foarte mic, uită lucrurile sau persoanele pe care nu le are permanent în faţa ochilor. Apoi, parcă dintr-odată şi le reaminteşte. De fapt, el n-a stat cu Gino. Tatăl lui venea o zi sau două pe lună şi asta în cele mai fericite situaţii.

După cum ţi-am mai spus, după naşterea lui Nicky noi ne-am separat. El avea alte iubiri, eu fiul şi serviciul.

— Şi tu n-ai avut pe nimeni în timpul acesta?

— Este problema mea, Roberto, îi răspunse ea cu răceală.

— Scuză-mă, îmi pare rău că am pus o asemenea întrebare.

Serena ridică din umeri, fără a crede că lui chiar îi părea rău.

— O să poţi înota puţin, dragul meu, îi spuse ea băieţelului.

— De fapt, înot foarte bine, unchiule o să vezi, se lăuda puştiul.

— Eşti un băiat curajos, Nico, îi spuse Roberto. Serena, care îi privea pe amândoi, nu putea crede că Roberto i-ar putea face vreun rău lui Nicky,

comportamentul lui faţă de copil n-o îndreptăţea să creadă asta. Urmărindu-l pe Nicky care era cucerit de unchiul său, Serena îşi dori să poată avea şi ea aceeaşi încredere în el. Atunci când râdea de poznele băieţelului, Roberto părea mult mai tânăr, mai destins, mai puţin rezervat. Din nou, Serena avu în preajma lui aceeaşi senzaţie ciudată, bărbatul era atât de frumos! Privindu-l.

Serena se întrebă cum ar fi să fie iubită de un asemenea bărbat. Oare el şi-ar dezvălui caracterul femeii iubite? Roberto ar fi un tată minunat, îşi spuse ea. Nu putea crede că acest bărbat ar vrea s-o îndepărteze de fiul ei, pe care să-l lase la Casa Ercoli, la dispoziţia oribilei lui surori.

— Te frământă ceva, Serena? o întrebă Roberto care o urmărea.

— Nu, doar leneveam. Mai avem de mers până la locul unde vom înota? întrebă ea ca să schimbe subiectul.

— Ţi-am spus, mamă, suntem foarte aproape de locul acela, o lămuri Nicky. Iar eu o să-mi las lucrurile aici, lângă ale unchiului Roberto.

Serena se dezbrăcă în costumul de baie atât de elegant pe care şi-l cumpărase de la Londra, înainte de plecare. Când ridică ochii spre bărbatul de lângă ea, simţi că roşeşte. Îl surprinse privind-o cu ceea ce ei i se păru a fi dorinţă. Roberto avea umerii foarte laţi, era bronzat şi vederea trupului lui o făcu să freamăte de dorinţă. O şuviţă de păr îi acoperea fruntea, iar el şi-o îndepărtă cu o mişcare lascivă. Serena simţi că toţi acei ani petrecuţi fără dragoste îşi cereau împlinirea.

Reveni la realitate căci era mai bine pentru ea. Porniră înot, şi ajunseră la un golfuleţ unde apa era foarte mică, încât se puteau vedea şi pietrele de pe fund. Lângă mal fusese creat un bazin de înot, în jurul căruia se adunaseră multe familii cu copii.

— Aici este locul în care Nico se va simţi foarte bine, nu-l voi scăpa din ochi.

Nici eu, îşi spuse Serena, dar apoi realiză că nu era cazul să nu aibă încredere în Roberto. Se distrară de

minune. Copilul era în culmea fericirii, se juca şi ţipa de bucurie cu ceilalţi copii. Serena porni înot spre marginea bazinului, apoi se întoarse. Trase aer în piept şi când vru să iasă se trezi într-o pereche de braţe puternice.

— Roberto! Râzând, el o trase aproape. Iar atingerea trupului lui zvelt o făcu să se înfioare. Roberto observă că obrajii i se coloraseră.

— Inoţi foarte bine, cumnată. Dar pe băiat nu trebuie să-l sufoci din prea multă grijă, Serena, este în creştere. Dar Serena nu-l mai auzea, pornise înot spre locul în care se afla Nicky.

— Trebuie să plecăm, dragul meu.

— O, nu, mamă, mă distrez atât de bine. Toni o să mă înveţe să mă scufund.

— Nu astăzi, dragule. Ai stat destul în apă. Nicky bombăni tot drumul spre barcă.

— Dacă vrei să mă ajuţi la cârmă, trebuie să-ţi usuci părul şi urechile cu prosopul ăsta, îi spuse Roberto. Sau ar fi mai bine să foloseşti foehnul de acolo. Fără comentarii, Nicky luă foehnul căci îi plăcea să-şi usuce părul şi acasă, cu uscătorul mamei lui. Dar în acelaşi moment se auzi un pocnet, iar Nicky căzu, ţipând.

— Roberto, vino repede!

— O, Dumnezeule, Nicky…

Băiatul era palid, speriat, abia mai respira.

— Mamă, s-a stricat dintr-odată. O, mă doare braţul. Lacrimile-i curgeau din ochii speriaţi.

— Lasă-mă să văd. Roberto masă braţul copilului. Nico, ce s-a întâmplat? Cred că s-a ars o siguranţă, dar nu era tensiunea prea mare din fericire. Bine că a avut papuceii de cauciuc.

Serena tremura de spaimă. Un alt accident întâmplător? Sau poate foehnul îi fusese destinat ei? Toate temerile şi îndoielile îi reveniră cu şi mai multă putere. Dumnezeule, puteau fi undeva în siguranţă? Oare Roberto avusese vreun rol în asta? Serena simţi un junghi în inimă, dorindu-şi ca gândurile ei să nu se adeverească. Ea nu-l voia pe Roberto vinovat. Îşi întinse cu grijă fiul şi nu-i dădu

voie să se mai mişte până aveau să ajungă la Casa Ercoli. Stând alături de fiul ei, ea-şi repeta că nu putea înţelege cum Roberto trecea de la o stare de bunătate şi înţelegere, la fapte îngrozitoare, cum era defectarea foehnului. Îi putea fi fatal, căci atât părul cât şi mâinile ei fuseseră ude.

— A fost un accident, Serena. Am pus ieri pe cineva să verifice barca, dar cui i-ar fi trecut prin cap că ar putea fi probleme cu foehnul? Serena tăcu, nevoind să-l acuze de nimic. Nu se putea gândi decât la primejdiile prin care trecuse fiul său. Fuseseră prea multe coincidenţe. Iar acum ea nici nu mai ştia în cine să aibă încredere.

Nu trebuie să mă las impresionată de felul în care arată acest bărbat, îşi spuse Serena. Trebuia să învăţ ceva din viaţa petrecută alături de Gino, să nu am încredere în niciun Ercoli. Iar bărbatul de lângă ea îi înţelese temerile. Şi soarele dispăru dintr-odată din acea zi minunată pe care o petrecuseră împreună. Ajunseră la Casa Ercoli fără a mai schimba prea multe cuvinte pe drum. Nicky alergă să-i povestească despre călătorie lui Nonno, iar Serena abia-şi ascunse îngrijorarea când Nicky începu să le spună bunicilor despre primejdia prin care trecuse.

Oriana Ercoli veni lângă Serena.

— Nu-i de mirare că eşti îngrijorată, Serena. Nu-ţi face probleme, Roberto are multă grijă de barca lui, aşa că n-o să se mai repete.

Oare nu va mai exista niciun pericol pentru micuţul ei? Când ridică ochii, Serena îl văzu pe Roberto cu privirea aţintită asupra ei. Lucia, care se afla alături de el, o privea şi ea. Serena simţi fiori de teamă. Duse copilul la culcare, îi citi o poveste pentru a-i alunga temerile, apoi după ce adormi mai rămase alături de el, veghindu-l. După o oră, când văzu că puştiul doarme liniştit, Serena ieşi în grădină căci nu se simţea în stare să facă faţă conversaţiei cu membrii familiei Ercoli.

— A, aici erai, *cară,* auzi ea. Serena se întoarse surprinsă. Nu-l auzise pe Roberto apropiindu-se.

— Da, Roberto, voiam să fiu singură şi…

— Să te las, atunci? Spune-mi ce te preocupă,

Serena, ai fost îngândurată în timpul cinei.

— Nu pot să nu mă gândesc la toate primejdiile prin care a trecut Nicky de când am venit în Italia. Alunecarea în apă, foehnul, balconul.

— Serena, în fiecare an când ne ducem la vie, lucrătorii verifică toată casa, fac reparaţiile necesare, redecorează. Săptămâna aceasta au examinat toată casa. Cred că asta s-a întâmplat. Cineva a curăţat mortarul ca să vadă dacă balconul este deteriorat. N-ar fi trebuit să i se dea tocmai lui Nico acea cameră, sau uşa de la balcon ar fi trebuit blocată. Este o casă foarte mare, de aceea se mai fac şi greşeli, draga mea. Nu mă crezi, Serena? Crezi că toţi bărbaţii familiei Ercoli sunt aşa ca Gino, nişte mincinoşi?

— Nu ştiu ce să mai cred. Vocea ei sună atât de slab, de nesigur, încât Roberto o luă în braţe.

— Micuţa mea! Vocea lui sună înăbuşit, dar ea se simţi bine în braţele lui. Trebuie să ai încredere în mine, draga mea.

Să aibă încredere? Serena îl împinse, speriată de atracţia pe care o simţea pentru acest bărbat.

— Mă duc la culcare, Roberto, îţi mulţumesc pentru această zi.

Capitolul 7

— Am crezut că vom pleca la ţară, să vedem cum creşte via, spuse Nicky nu fără oarecare regret, când i se spuse că nu vor pleca în zilele următoare.

— Şi eu aşteptam cu nerăbdare, dragul meu, dar unchiul Roberto spune că mai trebuie să aşteptăm puţin, viile nu s-au copt încă. Serena aşteptase plecarea la vie pentru a scăpa de primejdiile care-i pândeau fiul în Casa Ercoli. De fapt, ea mai avea un motiv, dorea să fie cât mai departe de Roberto. Când începea culesul viilor el avea să fie mult mai ocupat şi ea nu va mai face eforturi să-l evite. Şi, mai ales, nu va mai vedea figura Luciei care era la fel de neprietenoasă cu ea şi fiul ei. Lucia era, în schimb, bună prietenă cu Maria Donatti şi o încuraja să insiste să-l cucerească pe Roberto.

— Nu ştiu de ce nu mă suportă Maria. Tu ştii cumva, Nonna? Serena îşi ajuta soacra să descurce jurubiţele de mătase cu care lucra. Oriana Ercoli nu spuse nimic pe moment. Apoi, după un oftat prelung, ea-şi ridică privirea spre nora ei.

— Maria trebuia să se căsătorească cu Gino! El a aşteptat ca fata să împlinească vârsta legală. Desigur, ar fi fost o căsătorie aranjată, aşa cum se practică în familiile bune, căci familiile noastre fac afaceri împreună de multă vreme. Serena se simţi descumpănită de adevărul destăinuit de soacra ei. Oare câte va mai afla despre duplicitatea lui Gino?

— Nu trebuie s-o învinuieşti pe Maria. Ea, ca şi noi de altfel, n-a ştiut de căsătoria ta cu Gino, căci el o curta ori de câte ori venea aici. Când a aflat adevărul de la Roberto, n-a ştiut ce să mai creadă, i-a fost ruşine. Iar Roberto a fost foarte bun cu ea, aşa că fata a pus ochii pe el, acum. Şi-a transferat toată afecţiunea asupra lui, sperând să se căsătorească cu el, pentru continuarea legăturilor noastre de familie.

— Înţeleg, zise Serena deşi nu era chiar aşa, pentru că lucrurile de acest gen erau străine de felul ei de a gândi. Maria era tânără şi drăguţă, cât despre Roberto, ce să mai vorbim? Oricum, împreună vor fi un cuplu reuşit.

— Încearcă să ignori totul, draga mea. Tu şi cel mic ne-aţi devenit foarte dragi, ştii asta?

Tocmai atunci, Roberto ieşi din birou cu o servietă şi multe dosare.

— A, Serena, nu pot sta acum de vorbă, dar spune-i lui Nico că mă duc la vie să văd ce mai trebuie făcut pentru ca mutarea noastră să aibă loc cât mai repede. Voiam să te întreb dacă vrei să iei cina în oraş cu mine, undeva pe marginea lacului?

Luată prin surprindere, Serena începu să se bâlbâie:

— I-am promis lui Nicky că-l duc în oraş, în seara asta. Îmi pare rău, Roberto, i-am promis că mergem singuri. Serena se simţi vinovată pentru că-l minţise pe Roberto, dar oricum, o cină în doi la lumina lumânărilor nu

era indicată în situaţia lor. De ce n-o inviţi pe Maria? Sunt sigură că i-ar face plăcere.

Roberto o privi lung, dar nu făcu niciun comentariu.

— Bine, poate altă dată. La revedere.

Nicky era entuziasmat de îmbrăcămintea de seară pe care trebuia s-o poarte şi arăta ca un bărbat în miniatură. Serena abordă şi ea o ţinută foarte elegantă. Purta un costum de mătase gri-închis, un colier filigranat cu brăţară asortată, iar părul şi-l ridicase în vârful capului, lăsând să i se vadă gâtul lung şi subţire. Petrecură o seară minunată, pe marginea lacului, încântaţi de muzica italienească. Nicky comandă pentru el mâncarea italienească pe care o cunoştea de acum şi bău nectar. Târziu, pe când îşi beau cafeaua, cineva se aşeză la masa lor.

— Mamă, uite-l pe unchiul Roberto! strigă Nicky bucuros.

— *Ciao,* Nico, bună seara, Serena, sper că nu te deranjează prezenţa mea. Am venit să vă duc acasă.

Luptând să-şi recapete graiul care-i pierise la vederea lui, Serena spuse:

— Mulţumim, Roberto, dar nu era nevoie, am maşina aici.

— Da, am văzut-o, numai aşa v-am descoperit. Am trimis maşina mea acasă, aşa că pot merge cu voi.

Serena vru să protesteze, dar de dragul lui Nicky se abţinu.

— Bine, în acest caz putem pleca imediat, spuse Serena vădit iritată de sosirea lui Roberto. Ea se ridică şi se îndreptă spre maşină remorcându-l pe Nicky care ar mai fi rămas.

— De ce n-ai luat-o şi pe Maria?

— Îmi pot alege singur partenerii, Serena, fu răspunsul lui.

— Nonna mi-a spus dimineaţa despre Maria şi Gino.

— Păcat! Ai suferit prea mult din cauza lui, aşa că era mai bine să nu mai ştii şi asta. Dar noi n-am ştiut că Gino se căsătorise.

— Nu-ţi face probleme, Roberto, deja nu mai sunt

afectată de duplicitatea lui Gino.

— M-ai iertat, draga mea, pentru cele ce ţi-am spus atunci la Londra?

Serena se simţi destul de ciudat şi după ce trase aer în piept, îi spuse:

— Da, te-am iertat, pe atunci nu mă cunoşteai, am şi uitat ce mi-ai spus.

— Îţi mulţumesc, Serena. Arăţi minunat, cred că Nico este foarte mândru să aibă o mamă atât de frumoasă.

— Şi eu sunt mândră de el, Roberto.

— Brăţara se potriveşte de minune cu culoarea ochilor tăi.

Serena se simţi dintr-odată iritată. Oare ce urmărea Roberto cu acest compliment?

— Am primit brăţara cadou de la Gino când am împlinit optsprezece ani, cu o zi înainte de căsătorie. Am cumpărat colierul ca să se asorteze cu ea.

— Mai porţi încă brăţara?

— Da, pentru ca să-mi aducă aminte cât de naivă am fost, şi mai ales că nu trebuie să mă mai las vreodată păcălită de un bărbat.

— După cum ţi-am mai spus, Serena, nu toţi bărbaţii din familia noastră sunt ca Gino. Te rog, crede-mă.

Serena ridică din umeri, fericită că ajunseseră la Casa Ercoli. Roberto îi deschise portiera, şi îi întinse mâna ajutând-o să coboare.

— Noapte bună, draga mea, somn uşor. Apoi, Roberto îl luă în braţe pe Nicky care adormise şi-l duse în camera lui.

Mult după ce se culcă, Serena mai simţi atingerea buzelor lui. Trebuia să stea departe de el. Simţea o mare primiedie în ochii lui negri, în felul în care arăta el. Acest bărbat reprezenta o primejdie pentru o inimă iubitoare ca a ei, care începea să bată prea repede ori de câte ori el se afla în preajmă.

— M-am plictisit, mamă, spuse Nicky, iar Serena fu de acord cu el. Maria Donatti plecase acasă, iar cei doi Ercoli, bunicii, se duseseră să-şi vadă vechii prieteni,

părinţii Mariei.

— Ar fi bine să hrăneşti broasca ţestoasă, dragul meu. Sau poate copiii bucătarului vor să se joace cu tine.

Tocmai când Nicky se grăbea spre curtea din spatele casei, dădu peste unchiul său.

— Plecaţi undeva, Serena?

— Nu ne mai găsim locul, ăsta este adevărul, Roberto. Eu sunt obişnuită cu munca mea care începe să-mi lipsească.

— Ai fost la Verona?

— Nu încă. De ce?

— Vino cu mine, mă pot face liber în dimineaţa asta. Lasă-l pe Nicky să se joace în grădină, o să pun una dintre cameriste să aibă grijă de el.

— Nici vorbă! Nu-l las singur pe Nicky, dar aş vrea să merg cu tine la Verona!

Roberto îşi ascunse dezamăgirea sub un zâmbet.

— Bine, ne vedem în zece minute, la maşină. Dar Nicky îşi găsise tovarăşi de joacă şi nu avea chef să mai vadă alte locuri „vechi”, aşa cum numea el castelele şi statuile, dar la insistenţele Serenei cedă şi plecară spre Verona.

Oraşul cel vechi era plin de turişti şi Nicky se plictisi imediat căci nu-i plăcea aglomeraţia, nu-i plăcea să fie mereu împins sau să facă loc altora. Chiar şi parcarea maşinii fusese o problemă, ca să nu mai vorbim că la jumătate de oră după ce ajunseră începu şi ploaia. Iar la Verona plouă serios… Pe ploaia asta chiar şi balconul Julietei nu prea arăta deloc romantic, iar Nicky abia-şi târa picioarele. El se mai amuză doar la vederea unui neamţ care încerca să se apere de ploaie cu ajutorul unei pelerine foarte subţiri pe care după ce o cumpărase, n-o putea desface.

— Trebuia să cumpere două, mamă, ca să fie sigur că una se va desface, zise Nicky.

Roberto îi conduse spre o cafenea apropiată, destul de aglomerată, unde mirosea a haine ude.

Serenei îi păru rău pentru Roberto care dorise să le

ofere o zi plăcută dar vremea îi zădărnicise planurile.

— Îmi pare rău draga mea, spuse el cu o voce blândă care o făcu să se înfioare.

— Nu aveai cum să prevezi schimbarea vremii, îl consolă Serena. Nu-ţi face probleme, câteva picături de ploaie nu fac rău nimănui.

A doua zi, Roberto termina micul dejun când Serena intră în camera de zi.

— Bună dimineaţa, draga mea, cum te simţi?

— Foarte bine, Roberto, mulţumesc.

— Înainte de a pleca am vrut să te întreb dacă ai vrea ca Nico să înveţe călăria. Avem aici în zonă o şcoală de călărie, cu profesori foarte buni şi cai frumoşi.

Serena păli căci întrevăzu o altă posibilitate ca fiul ei să fie în primejdie, dar încercă să nu lase să se vadă că era foarte speriată.

— Desigur, Roberto, este o ofertă grozavă. Nicky se arătă foarte încântat, dar îi displăcu călăria pe care i-o impuse instructorul. Acesta îi vorbea lui Nicky jumătate în engleză, jumătate în italiană şi-i oferi un ponei care-i executa ascultător comenzile. Seara, când sosi Roberto.

Serena îi mulţumi din nou, iar Nicky nu mai conteni cu laudele la adresa poneiului pe care se antrena.

— Mă bucur că am reuşit să-ţi fac o plăcere, Serena, îi spuse el cu aceeaşi voce plăcută care pe ea o făcea să vibreze. Disperată, căută un subiect de discuţie, pentru a întrerupe magia momentului.

— De ce nu te-ai căsătorit, Roberto? Chiar în timp ce vorbea, Serena deveni conştientă că făcuse o greşeală. Îi aruncă o privire grăbită, dar pe figura lui nu putea citi nimic.

— Nu-mi plac căsătoriile aranjate, Serena, vreau să-mi aleg singur partenera, nu-mi plac nevestele italiene tipice. Vreau pe cineva care să mă iubească pe mine, pentru ceea ce sunt, nu doar ca pe moştenitorul familiei Ercoli. Vreau ca soţia mea să fie jumătatea mea în adevăratul sens al cuvântului. Aşa că ai aflat de ce sunt încă necăsătorit. Desigur, am avut destule relaţii, dar

continuu să-mi caut perechea.

— Înţeleg. Sper s-o găseşti curând, Roberto.

El ridică din umeri, iar Serena speră din tot sufletul că el va avea o căsătorie adevărată, total opusă celei avute de fratele lui.

Mai trecură două săptămâni. În sfârşit, într-una din zile Roberto îi anunţă că sosise momentul să plece la casa de la vie, lucru care-l puse pe Nicky în situaţia să nu ştie ce să aleagă: poneiul la care îi era greu să renunţe, sau dorinţa de a vedea via.

În sfârşit, el nu avu de ales şi bagajele fură încărcate pentru a pleca înainte cu servitorii. Călătoria spre casa de la vie fu una plăcută, dar Serena părăsi, nu fără strângere de inimă, Casa Ercoli. Drumul spre casa de la vie urca permanent şi după destule serpentine începură să se ivească măslinii înşirându-se de o parte şi de cealaltă a drumului. După ei, Serena văzu culturile de vie.

— Mamă, uite, arată ca nişte soldaţi! exclamă Nicky fericit.

Serena se uită în jur dar fără prea multă încântare căci după vizitele la lacul Garda sau la Verona ceea ce văzu acum nu-i făcu prea mare plăcere. Dar după vreo jumătate de oră situaţia se schimbă, arborii din împrejurimi se răreau, ramurile formând o uriaşă şi întunecată corolă în spatele lor, iar soarele se lăsă pâlpâind spre deal, unde cerul era de un albastru curat, fără nori. Drumeagul întortocheat coti pentru ultima oară şi casa se dezvălui privirilor în toată splendoarea: era construită din granit local, cu acoperiş din plăci de ardezie, cu ferestrele mari şi late, la ambele etaje, cu un şir de lucarne deasupra acestora. Zidul estic era ascuns de mlădiţe de viţă albă şi de trandafiri căţărători. De jur-împrejur se întindeau pajişti de iarbă măruntă, cu straturi de flori ornamentale, covoraşe de narcise şi şofran. Totuşi, în ciuda atâtor frumuseţi, priveliştile nu aveau nimic spectaculos. În faţa lor se înşirau adăposturi, căruţe cu coviltir, camioane şi alte echipamente gata să transporte roadele acelea nemaipomenite care aşteptau să fie culese. Totul arăta ca o

fabrică uriaşă. Aceasta fu atmosfera până ajunseră la vila cu pereţi cu stucatură care fusese de curând zugravită, cu verandă pe trei laturi, cu obloanele care nu lipseau nici unei case serioase din Italia. Dar aerul, ei bine, aerul era minunat, rece, proaspăt, cu parfum de viţă de vie. Totul era spaţios şi cu proporţii generoase; tavanele nu erau atât de înalte, aşa încât aveai impresia că te afli într-un conac de ţară, în căminul unei familii obişnuite, prietenos şi nepretenţios, iar Serena se simţi dintr-odată în largul ei, de parcă ar fi poposit acasă.

— Vino, micuţule, spuse Nonna şi-l luă pe Nico în casa cu podelele proaspăt lăcuite, acoperite cu covoare colorate. Nicky primi o cameră apropiată de a Serenei dar de data asta, el şi Serena împărţeau baia cu Lucia şi Roberto. Era destul de multă forfotă, se despacheta, se auzeau comenzi adresate servitorilor, iar afară lătrau câinii.

— Sunt câini de pază, Nico, numai noaptea sunt liberi.

— Nu este prea devreme pentru munca la vie, Roberto? Strugurii nu sunt copţi.

— Nici măcar înfloriţi nu sunt draga mea. Dar acum este multă treabă de făcut. Via trebuie tăiată, trebuie verificată să nu aibă filoxeră şi să sperăm că nu va ploua până nu leagă florile.

— Pot fi de ajutor cu ceva? se oferi Serena.

— Sigur că da. Orice pereche de mâini este folositoare la legatul viei, mai ales. Dar tocmai când stăteau ei de vorbă se auzi un ţipăt puternic şi lătratul sălbatic al unui câine. Serena strigă îngrozită după ajutor. Ţâşni afară şi rămase câteva secunde căutând înnebunită cu privirea locul de unde venea acel ţipăt. Îl identifică imediat, se auzise de după un pâlc de pomi şi o luă la fugă într-acolo. Roberto ajunse la Nicky înaintea ei, strigând după ajutor, încercând să alunge câinele.

Serena nu va uita toată viaţa imaginea care îi apăru în faţa ochilor. Nicky fusese culcat la pământ de un câine care părea uriaş, hainele îi erau sfâşiate, mâinile

însângerate, şi ţipa îngrozit. Roberto trase câinele la o parte, moment în care ajunseră şi nişte muncitori ai fermei. Roberto luă băiatul în braţe şi fugi cu el spre casă, solicitând ajutor dar şi amenințându-l pe cel care dăduse drumul câinelui.

— Mamă, sună repede doctorul, spuse Roberto. El aşează pe o canapea băiatul care încă mai scâncea, apoi ceru apă caldă şi bandaje. Cu mâinile tremurând Serena îl ajută, încercând să îmbărbăteze băiatul. Când sosi medicul familiei rănile băiatului fuseseră deja spălate şi pansate, iar acesta îi făcu repede o injecţie.

— Eşti un băiat foarte curajos, Nico, acum odihneşte-te puţin, îi spuse el.

Imediat ce adormi copilul, Roberto se năpusti afară să vadă cine dăduse drumul câinelui. După vreo jumătate de oră se întoarse şi mai nedumerit decât plecase.

— Toţi spun că acest câine a fost mereu legat în lanţ.

— Cum pot face o astfel de afirmaţie? sări Serena, care nu-şi revenise de pe urma şocului.

— Oamenii cu care am vorbit sunt la noi de mulţi ani, nu m-ar minţi niciunul dintre ei. Roberto văzu că Serena era încă speriată şi nu credea o vorbă din ceea ce-i spunea el. Ai încredere în mine Serena, n-o să las problema aşa. Oricum, acest câine va fi trimis în altă parte, ca să nu mai existe probleme. Când se trezeşte Nico o să-l iau cu mine să facă cunoştinţă cu ceilalţi câini de pază. Nu va mai fi niciun pericol dacă-l vor cunoaşte. Serena se întoarse cu spatele, cu inima ca de plumb. Oare era o altă încercare de a lua viaţa fiului ei? Roberto fusese atunci cu ea, iar Lucia nu sosise încă. Din fericire, rănile nu erau profunde, dar băiatul era foarte speriat. El crezuse că acel câine era prietenos şi se dusese să-l mângâie. Roberto veni din nou spre ea, o întoarse cu faţa spre el şi văzându-i figura speriată îi mângâie părul răvăşit şi o sărută pe frunte. Serena, deşi încă şocată, simţi aceiaşi fiori la atingerea lui. Dar cum putea fi atât de afectată de apropierea acestui bărbat care putea fi autorul atacului asupra fiului ei?

— Oh, Roberto, zise Serena, desprinzându-se din

braţele lui, dorindu-şi să nu fi simţit nevoia de a-i răspunde la sărut. Se simţi vinovată de tot ce se întâmplase cu fiul ei. După ce se duse să verifice dacă Nicky dormea încă, Serena ieşi pe verandă să dea frâu liber lacrimilor. Dar un zgomot ciudat îi atrase atenţia spre tufişurile încărcate cu flori de hortensie, Serena îşi ţinu respiraţia. Era un bărbat înalt şi slab, care apărea pretutindeni de când sosise ea în Italia. Bărbatul dispăru imediat. Cu tâmplele zvâcnind, Serena se duse spre Roberto, în speranţa că el o va lămuri.

— Roberto, de când am sosit în Italia sunt urmărită de un bărbat înalt şi slab. Este cineva care face parte din personalul tău?

— Ai putea să mi-l arăţi?

Serena încuviinţă, dar nu-i mai spuse de câte ori acest bărbat apăruse ca din senin şi dispăruse tot aşa.

— După ce despachetăm şi totul intră în normal, aş vrea să vă duc să vedeţi via. Tu călăreşti, Serena? Poate că te vei mai linişti atunci.

— Aş vrea să mă obişnuiesc cu calul, Roberto. Ştii, la Londra nu prea am avut unde să învăţ călăria.

— O să trimit pe cineva de la grajduri să-i spui când te poate duce să vezi calul şi să faci un program. Poate că-ţi va plăcea aici, Serena, spuse el atingându-i uşor mâna, astfel am avea răgazul necesar pentru a ne cunoaşte mai bine. Serena îşi trase repede mâna, iar obrajii i se colorară uşor de indignare căci fiecare nerv al trupului ei reacţionase la atingerea lui. Tocmai atunci, apăru Lucia, cerându-şi scuze pentru întârziere.

— Nu-ţi face probleme, Lucia, spuse Oriana Ercoli, apoi mai ceru mâncare pentru ultima sosită.

— Tot aici eşti? întrebă Lucia ridicând ochii spre Serena. Nu trebuie să duci băiatul la şcoală?

— Nu te mai amesteca, Lucia, interveni domnul Ercoli cu brutalitate. Noi vrem ca Serena şi Nico să stea aici, cu noi.

— Astfel o să-l răsfeţi şi va pierde şi şcoala, insistă Lucia cu aceeaşi privire dispreţuitoare.

— Îmi face plăcere să văd că te preocupă atât

educaţia lui Nicky. Fii liniştită, i-am adus cărţile şi va face lecţiile cu mine.

— Eu cred că micuţul învaţă tot timpul, interveni domnul Ercoli. Italiana lui se îmbunătăţeşte, la fel şi engleza mea. Va avea cunoştinţele necesare despre viile noastre, despre viaţa la ţară. Se poate învăţa destul şi fără cărţi.

— Cred că peste o săptămână sau două vom da o petrecere pentru ca prietenii noştri să-mi cunoască nora şi nepotul, spuse şi doamna Ercoli.

Toţi aprobară fericiţi, în afară de Lucia care împinse la o parte farfuria cu mâncarea neterminată şi se ridică de la masă.

— Eu mă duc să-mi împachetez lucrurile. Vă las aici să vă aduceţi prietenii să vă cunoască nora şi nepotul.

Bătrânii se scuzară pentru ieşirea nepoliticoasă a fiicei lor.

A doua zi dimineaţă Serena şi Nicky fură duşi la grajduri unde omul de serviciu le arătă caii bine întreţinuţi, apoi o conduse spre Serena pe una dintre iepele aflate acolo, care avea o coamă castanie, mătăsoasă. Serena o îndrăgi imediat pe Contessa, apoi aleseră un ponei pentru Nicky. Începând din acea zi călăriră amândoi câte două ore.

— Te rog să mă duci la vinărie, Roberto, se rugă Serena văzând că nu era aşa de ocupat.

— Cu multă plăcere, draga mea. Italia este cel mai mare producător de vinuri din lume, spuse Roberto cu mândrie. El le arătă cuvele în care vinul era pus la fermentat, presele hidraulice, maşinile care zdrobeau strugurii. Noi producem vinul numit Valpolicella, un vin roşu, uşor, un Soave alb şi, desigur, Bardolino. Mai producem şi un Chianti, dar numai pentru consumul nostru. Acum, să mergem la locul în care se face îmbutelierea vinului şi se pun etichetele pe sticle.

Roberto remarcă interesul pe care-l manifesta Serena faţă de afacerea familiei lui, lucru pe care nici Lucia nici Gino nu-l făceau. Roberto privi cu dragoste faţa ei cu

trăsături frumoase şi părul cu reflexe argintii. Serena ridică ochii spre el şi întâlnindu-i privirea roşi, simţind că picioarele încep să-i tremure.

Capitolul 8

— Am început să-l caut pe bărbatul acela misterios despre care mi-ai spus, Serena, o informă Roberto a doua zi la micul dejun.

— Şi?

— Deocamdată, nimic. Dar nu-ţi face probleme, draga mea, voi continua investigaţiile, iar oamenii mei sunt avertizaţi acum. Dacă mai este pe aici, îl vom prinde imediat.

După-masă, Serena şi Nicky se întâlniră cu Roberto la grajduri şi porniră călare spre zona în care se făcea vinul. Roberto mergea înainte pe un armăsar negru, Nicky îl urma pe un ponei, iar Serena călărea iapa şi se simţea bine, în siguranţă. Porniră pe o cărare cam îngustă, cu copaci de o parte şi de alta, aerul era proaspăt, cerul fără nori, plimbarea lor anunţându-se foarte plăcută. Dar deodată, Serena văzu un braţ care se întinse de undeva din tufişurile de pe marginea cărării. Apoi, îl văzu pe Nicky, care era în faţa ei, cum se lasă cu putere pe gâtul poneiului care, speriat, o rupse la fugă, trecând de armăsarul lui Roberto, cu Nicky agăţându-se disperat de coama lui. Serena începu să ţipe speriată, iar Roberto care realizase între timp ce se întâmplase, urmărea de aproape poneiul speriat. Roberto reuşi să calmeze animalul, ba chiar apucă frâiele dar chiar în acel moment calul lui se ridică pe picioarele din spate şi-l trânti cu putere la pământ. Serena abia apucă să coboare de pe iapa ei, şi ajunse lângă trupul lui inert.

— O, Doamne, ce să fac…

Roberto părea mort. Serena îngenunche, îi ridică încet capul de pe pământ şi-l aşeză cu grijă în poala ei. Roberto avea o rană destul de urâtă la frunte. Figura lui căpătase o paloare ciudată, ochii îi erau închişi, iar respiraţia greoaie. Şi în momentul acela Serena ştiu că dacă se va întâmpla ceva rău cu Roberto, nici ea n-ar vrea

să supravieţuiască. Nicky, cu un curaj nefiresc pentru un copil de vârsta lui, ajunse din urmă calul lui Roberto şi-l priponi de trunchiul unui copac. Apoi, reveni la poneiul lui şi îl aduse la locul în care se afla Serena care continua să ţină capul lui Roberto în braţe, incapabilă să facă ceva concret.

— Mamă, nu cumva… O, mamă, uite, sângerează…

Serena, pentru prima oară, nu auzea ce-i spunea fiul ei. Toată atenţia şi dragostea ei erau concentrate asupra bărbatului care sângera.

— Nicky, du-te… începu ea, apoi realiză ce spusese. Nu, nu te poţi duce singur. Ce trebuia să facă? Nu putea risca să-l trimită singur pe Nicky spre casă după ajutor, nu cu acel bărbat periculos care era pe urmele lor. Era mai bine să plece, să ia şi copilul cu ea, şi să-l lase singur pe Roberto.

— Dă-mi puloverul tău, Nicky. Serena puse puloverul copilului sub capul lui Roberto. Cu multă tandreţe, îi sărută obrazul şi plecă după ajutoare. Ar fi fost tentată să pornească în galop, dar nu putea să rişte. Drumul i se păru fără sfârşit. Inima ei părea să se rupă de mila bărbatului pe care-l lăsase într-o stare critică. Când ajunse aproape de grajduri începu să strige după ajutor, iar pe Nicky îl trimise la bunicii lui. Le ceru oamenilor de la grajduri să aducă o maşină de teren. Ajunseră la locul în care-l lăsase pe Roberto şi văzu că el nu se mişca deloc. Sângele îi acoperise faţa şi-i murdărise cămaşa albă. Respiraţia lui era tot greoaie, buzele albe. Oamenii îl ridicară cu grijă şi-l puseră în maşină, cu capul în poala Serenei. Părinţii lui Roberto îi aşteptau în faţa casei, disperaţi.

— Ce se întâmplă, Serena? o întrebă Oriana Ercoli, disperată.

— L-a trântit calul, Nonna, dar să sperăm că se va face bine.

— Doctorul este pe drum, spuse domnul Ercoli, mult mai palid ca de obicei, continuând totuşi să dea instrucţiuni oamenilor săi. Roberto nu dădea semne că-şi va reveni prea curând.

Doctorul, care sosi după zece minute, îl examină pe Roberto şi le spuse că acea contuzie era destul de gravă, dar că nu se putea face nimic. Trebuiau să aştepte câteva ore, pentru ca Roberto să-şi revină.

— Mai rău este că nu putem aduce nicio asistentă să aibă grijă de fiul dumneavoastră, dar nu vă faceţi probleme, îşi va reveni, este tânăr şi puternic.

— O să-l veghem pe rând, Nonna, se oferi Serena. Eu o să stau noaptea, iar tu şi Nonno în timpul zilei.

— Fii binecuvântată, Serena.

Lucia, care urmărea tot ce se întâmpla de la primul etaj al casei, spuse printre dinţi:

— Îmi pare rău, Roberto, nu tu erai cel vizat.

Mai târziu, după ce-l culcă pe Nicky, Serena aranjă lucrurile încât să poată sta peste noapte cu Roberto. De data asta nu mai avea nicio îndoială, cineva încercase să-i facă rău lui Nicky. Serena îşi reaminti scena, cu acea mână de bărbat care se întinsese din tufişuri. Serena se gândi că dimineaţa va trebui să sune la poliţie şi să spună ce se întâmplase. Socrul ei insistase ca oamenii de pază să fie postaţi în jurul vilei. Acum Nicky va fi în siguranţă, îşi spuse Serena. În momentul acela, Roberto se mişcă încet, apoi gemu.

— Roberto, dragul meu, deschide ochii, te rog, dragul meu, îl imploră Serena, cu ochii în lacrimi.

— Serena, Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Roberto îşi duse mâna la pansamentul de la cap.

— O să-ţi spun mâine, dragul meu, acum odihneşte-te.

— Ce s-a întâmplat? Nicky este în siguranţă?

— O, dragul meu, am crezut c-ai murit… ne-am speriat şi n-am ştiut ce să facem. Dar Nicky este bine, doarme liniştit.

— Îmi amintesc că poneiul lui s-a cabrat la un moment dat şi…

— Tu te-ai lovit la cap şi ai căzut inconştient de atunci.

— Serena, mi-e foarte sete.

Serena îi ridică încet capul şi-i dădu să bea puţină apă.

— Cât este ceasul?

— Două, noaptea.

— Atunci, tu de ce mai stai aici? Roberto se ridică încet, sprijinindu-se apoi pe perne.

— Aşteptam să-ţi revii. Ne-ai speriat teribil, dragul meu.

— Nu mai simt nimic acum, în afara durerii de cap. Îmi amintesc că cineva mă ruga să nu mor, cineva ale cărui lacrimi îmi udau faţa. Vino mai aproape, Serena. Este adevărat ce-mi amintesc eu?

Roberto întinse mâinile spre ea şi o trase aproape. Serena îi simţea căldura trupului, iar gura lui găsi buzele ei. Roberto o sărută pasionat şi în acel sărut, Serena se simţi revenind la viaţă.

— O, Serena, iubita mea, nici nu ştii cât te doresc! Vorbele lui, rostite atât în engleză cât şi în italiană, o umplură de bucurie. Roberto, cel care o putea face să-şi piardă minţile printr-o simplă atingere, o dorea. *Mia cară... mia adorata...* Cred că te-am iubit de cum te-am văzut... Dar cum puteam să-ţi ofer dragostea mea, eram un alt bărbat din familia Ercoli.

— Ştiu, dragul meu, dar tu nu eşti ca Gino. Serena simţea săruturile lui. Trecuse atâta timp de când nu fusese iubită. Trupul ei reacţiona la atingerile lui, tânjind după mângâierile lui. Îi atinse buzele, ochii, apoi îi sărută gâtul şi-i mângâie pieptul puternic. Serena îşi lipi trupul de al lui şi atingerea lui o făcu să capituleze într-un abandon pasionat. Serena nu-şi amintea să mai fi avut vreodată asemenea senzaţii. Sărutările lui deveneau tot mai insistente.

— Te iubesc draga mea, şopti Roberto, vreau să fac dragoste cu tine, chiar acum.

— Şi eu te doresc Roberto, îi şopti Serena.

Se abandonară senzaţiilor iar Serena care simţea pentru prima oară ce însemna să facă dragoste cu un bărbat adevărat, fu cuprinsă de extaz.

— Acum, suntem o singură fiinţă, dragostea mea, îi şopti el.

Roberto continuă s-o ţină în braţe, iar ea adormi astfel. Înainte de ivirea zorilor, Roberto se ridică şi o aşeză în fotoliul pe care ea stătuse, veghindu-l.

După micul dejun doctorul veni să-l vadă şi-i recomandă să stea toată ziua în pat.

— Bună dimineaţa, iubita mea, îi spuse el când Serena veni în camera lui. Figura lui se lumină de plăcere la vederea ei, iar Serena roşi, amintindu-şi cele petrecute doar cu câteva ore înainte pe acel pat. Roberto întinse mâinile spre ea, iar ea fugi spre braţele lui, care o aşteptau.

— Cum te simţi în dimineaţa asta, dragul meu?

— Sunt cel mai fericit bărbat din toată Italia! murmură el. Ba nu, din toată lumea!

Şi pentru un scurt moment, se simţiră de parcă ar fi fost singurii oameni de pe lume.

— Nu spune nimic familiei despre noi, Serena, deocamdată. Va trebui să discutăm mai întâi. Serena încuviinţă şi se îndreptă spre camera de zi unde o găsi pe soacra ei.

— *Ciao,* Serena, *cară,* arăţi foarte bine astăzi, spuse Oriana Ercoli, căci Serena radia de fericire, arăta ca o femeie îndrăgostită care se ştie iubită.

— Mă simt foarte bine, murmură Serena, iar femeia mai în vârstă dădu din cap sperând că presupunerile ei erau adevărate.

— Eu întocmesc lista cu invitaţii pentru petrecerea de sâmbătă, vrei să mă ajuţi şi tu?

— Sigur că da, vreau însă să văd ce face Nicky.

Lucia se afla în camera lui Roberto, aşteptând instrucţiunile lui pentru ziua respectivă.

— Stai jos, Lucia, vreau să-ţi vorbesc. Figura ei păru dintr-odată şi mai dură ca de obicei.

Lucia, te-am auzit spunând „nu tu erai cel vizat”. Ce înseamnă asta? Spune-mi, Lucia, de ce ai rostit aceste cuvinte? Atât de disperată erai?

— Sigur c-am fost disperată. Cum puteam să fiu când te-am văzut zăcând acolo, plin de sânge?

— Dar despre bărbatul acela înalt care îi urmăreşte ca o umbră pe Nicky şi Serena, ce poţi să-mi spui?

Lucia nu mai scoase o vorbă. Apoi, dintr-odată, izbucni:

— L-am plătit ca să-i sperie şi să-i îndepărteze de aici.

— Cine este bărbatul ăsta, Lucia?

— Este fratele fetei care a murit în accident cu Gino. Voia să se răzbune şi eu mi-am spus că

Serena şi puştiul ăsta meritau o lecţie. Dar acum sunt speriată, Roberto, tipul a început să mă ameninţe şi pe mine. Te rog să mă ierţi, Roberto.

— Niciodată! răcni el. Vreau să-ţi iei toate lucrurile şi să pleci cât mai departe de aici. O să aranjez cu verii noştri de la Lisabona, să te lase să locuieşti undeva într-una din casele lor şi poate să-ţi găsească un bărbat pe măsura răutăţii tale! Dacă nu-ţi convine te poţi duce la puşcărie, Lucia, împreună cu complicele tău.

— N-o să le spui bătrânilor?

— Nu, dar Serena trebuie să ştie toate astea.

— Nu mă va ierta niciodată, suspină Lucia.

— Nu vreau să te mai văd aici decât după ce trece anul de doliu după Gino, ai înţeles?

— Roberto, te rog, îl imploră Lucia.

— Te înţeleg bine. Ai considerat că o moştenire împărţită în trei este mai mică decât una în doi. Acum, dispari din faţa mea, Lucia.

Suspinând, Lucia se întoarse şi părăsi încăperea. Mai târziu, tot în acea zi, Roberto îi spuse Serenei adevărul.

— Lucia? Cum a putut face asta?

Serena era la fel de şocată şi dezgustată, dar Roberto o rugă s-o înţeleagă.

— Lucia îl adora pe Gino şi cred că durerea pricinuită de moartea lui i-a afectat gândirea. Dar nu-ţi face probleme, draga mea, am trimis-o departe de aici, pentru un an. Să nu-ţi pară rău pentru ea, nu iubeşte decât banii.

Roberto şi Serena se alăturară bătrânilor Ercoli care se aflau în grădină. Nicky terminase ultimul joc şi se dusese la culcare. Serena îl privi lung pe Roberto şi pretinse că se duce şi ea la culcare. La vreo douăzeci de minute după aceea Roberto fu şi el cuprins subit de somn. Serena îl aştepta cuibărită în patul lui şi făcură dragoste cu şi mai multă pasiune. Roberto o privi nedumerit; această prinţesă cu părul blond, care era o femeie foarte rece în aparenţă, se dovedea un adevărat vulcan de pasiune.

— Nu putem continua să ne ascundem, Roberto, dacă mă descoperă cineva aici în patul tău?

— Nu ne putem căsători iubita mea. Nu te pot face soţia mea, încă un an, cel puţin. De dragul părinţilor mei şi al lui Gino trebuie să aşteptăm încă un an. Roberto sărută cu afecţiune umărul femeii adorate. Dar tu trebuie să fii aici cu mine, zilnic, Serena. Nu va fi uşor, iubita mea, dar cu răbdare şi dragoste putem depăşi toate problemele. Roberto îi spuse cum vor face. Vor petrece jumătate de an în Italia şi restul la Londra. În curând Nico va fi destul de mare pentru a merge la o şcoală cu internat. Observând că Serena făcuse o figură disperată, el reveni: bine, la una cu program săptămânal. Lettie poate avea grijă de el. Toate vacanţele le va petrece aici, zborul durează doar două ore şi jumătate. Astfel vom profita de tot ceea ce este mai bun din cele două lumi. Părinţii mei au îmbătrânit deja. Nico va creşte şi el şi va trebui să ştie totul despre cultivarea viţei, despre vinuri, va trebui să-mi ia locul în firmă. Eu voi călători mult şi te voi lua peste tot cu mine. Dar Roberto nu-i spuse că ar fi vrut ca Lettie să stea cu ei, chiar şi atunci când vor avea proprii lor copii, băieţi ca Nico şi o fetiţă care să semene cu Serena. Roberto ştia că nu va fi uşor, dar mulţi oameni reuşesc să-şi păstreze familiile chiar călătorind mult şi având mai multe case.

— Mă gândeam să le spunem doar părinţilor mei şi lui Lettie, poate şi lui Walter. Oricum, trebuie să fiu mereu alături de Nicky, îi spuse Serena. Chiar şi când suntem aici.

— M-am gândit la asta, draga mea. O să pun să se

facă o uşă între camerele noastre şi cea a lui Nico.

— O să-i scriu lui Lettie să-i spun vestea cea mare, ştiu c-o să se bucure pentru mine.

Dar a doua zi Serena primi o scrisoare de la Lettie.

— Sunt veşti bune, draga mea? întrebă Roberto curios.

— Foarte bune, Lettie se mărită cu şeful meu, Walter. Mă bucur mult pentru amândoi, sunt nişte oameni extraordinari. Şi au fost foarte mult timp singuri… Şi ei vor avea două case, ca şi noi. Serena îl privi cu o figură plină de încântare, pentru că cei doi oameni dragi din viaţa ei îşi găsiseră fericirea împreună. Trebuie s-o sun pe Lettie să-i spun veştile despre noi.

Dar pregătirile pentru petrecerea organizată în cinstea Serenei şi a lui Nico erau în toi. Becuri frumos colorate erau întinse în toţi copacii. Mesele şi banchetele erau deja instalate. Butoaiele cu vin fuseseră cu grijă alese. Serena făcu o vizită la Verona pentru a-şi alege o rochie şi petrecu o dimineaţă întreagă prin cele mai bune magazine, fiindu-i greu să se decidă. În cele din urmă se opri la o rochie neagră cu bretele argintii, care-i expuneau umerii frumos bronzaţi. Găsi şi o pereche de sandale cu barete tot argintii.

Nici nu apucă bine să îmbrace rochia, că Roberto intră în camera ei şi rămase uluit.

— Vei fi cea mai frumoasă, draga mea, voi fi foarte mândru de tine.

— Şi tu arăţi foarte bine, Roberto, recunoscu Serena. Roberto îmbrăcase un costum de seară cu o cămaşă albă care-i punea în evidenţă tenul măsliniu. Formau un cuplu foarte reuşit.

— Vino, iubita mea, acum avem timp să le spunem părinţilor despre noi.

Serena, cu inima bătând, urmări cum Roberto le anunţă celor doi bătrâni că în termen de un an se va căsători cu Serena. Nicky urmărea scena cu multă uimire.

— Deci tu vei fi tatăl meu?

— Exact, Nico, te bucură vestea asta?

— Da! da! exclamă puştiul aruncându-se în braţele lui Roberto.

Serena îl urmări cu ochii umezi cum fugi la joacă alături de ceilalţi copii şi ştiu că va fi fericit de noua lor viaţă. Cuplurile începură dansul pentru ca apoi să facă pauză doar pentru a bea din minunatele vinuri ale familiei Ercoli.

— Am uitat să-ţi spun că poliţia l-a capturat pe bărbatul care ţi-a provocat atâtea probleme, Serena, aşa că poţi fi liniştită în privinţa lui Nico.

Dar nu-l găsiră nici după două ore de căutare. Serena îşi închipui că omul acela misterios reuşise să pună mâna pe copil înainte de a fi capturat de poliţie. În cele din urmă unul dintre muncitori apăru ducându-l în braţe pe Nico, adormit. Unul dintre copiii cu care se jucase îl încuiase într-un şopron şi plecase cu părinţii lui, uitându-l acolo pe Nico.

— Dar cheia nu trebuia să fie în uşă, spuse Roberto, supărat că ordinele lui nu fuseseră ascultate.

Trecuse un an iar casa Ercoli se afla în sărbătoare, căci se celebra căsătoria lui Roberto şi a Serenei. Mesele lungi erau întinse pe pajiştea casei, acoperite cu feţe de masă de damasc alb cu modele stilizate de viţă de vie. Totul strălucea în lumina soarelui, argintăria, cristalele. Serena şi Roberto se aflau sub o boltă de viţă care purta blazonul familiei Ercoli şi primeau felicitările tuturor celor adunaţi acolo. Serena nu fusese niciodată atât de frumoasă. Se îmbrăcase într-o rochie lungă de culoarea caisei, din organdi, cu trandafiri în păr. Alături de ea, Roberto, frumos şi înalt, părea extrem de fericit, îmbrăcat într-un costum gri-deschis şi cămaşă albastră. Domnul şi doamna Tunnicliffe, Lettie şi Walter, sosiseră cu părinţii Serenei. Matthew Jamison se afla la braţul unei scoţiene care îi sorbea fiecare cuvânt. Maria Donatti avea un chipeş italian alături de ea. Iar micului Nico îi ajunsese de câte ori i se subliniase cât de mult crescuse într-un an!

— *Congratulazione,* Roberto, acum poţi să-ţi spun tată! zise el întinzându-şi mâna mică spre Roberto.

Solemn, Roberto îi întinse mâna şi, cu dragoste în priviri, îi spuse:

— Iar eu de acum te voi considera fiul meu, Nico.

Sfârşit